

คุณผู้ช่วยสถาปนิก

เล่ม 3

助理建筑师

ซีเหอชิงหลิง

เขียน

หวังเหมิงฉา

แปล

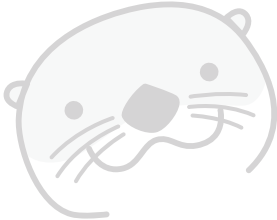
สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

คุณผู้ช่วยสถาปนิกก็เดินทางมาถึงเล่ม 3 กันแล้วนะคะ หลังจาก
ที่จางซืออี้ได้ย้ายมาอยู่ร่วมบ้านกับกู่เซียวและได้ยืนยันความสัมพันธ์กัน
เป็นที่เรียบร้อยในเล่มที่ผ่านมา จากชีวิตที่ต่างคนต่างเคยเป็นโสด เคย
อยู่ตัวคนเดียว เมื่อต้องมาอยู่ร่วมกันก็ต้องมีการปรับตัวเข้าหากัน มีคน
เคยกล่าวไว้ว่า ถ้าไม่ทะเลาะกันก็ไม่รู้จักกัน บางครั้งการทะเลาะก็ทำให้ความ
สัมพันธ์ของผู้ชายสองคนแน่นแฟ้นขึ้นกว่าเดิม แต่ทุกคนไม่ต้องกังวล
ไปว่าเล่มนี้จะดราม่าน้ำตาแตกนะคะ ขอรับรองด้วยอาหารสุนัขขามโตๆ
เลยว่ากู่เซียวกับจางซืออี้จะมีมาให้พวกเร้าประทานกันจนเมื่อเลยคะ

Rose

กุมภาพันธ์ 2564

บทที่ 18

ใกล้จะสามทุ่มแล้ว หลังจากกู่เซียวเซ็ดตัวให้ใจชื้นใจเสื่อก็เข้าไปในสวนเพื่อเอาอาหารให้แมวจรทั้งสองตัว

จางซืออี่ไม่มีอะไรให้ทำจึงขึ้นไปอาบน้ำข้างบนก่อน เพราะตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงตอนเช้าเขาก็ถูกกู่เซียวเย้าแหย่มาโดยตลอด แต่ทุกครั้งพอเขาเริ่มมีอาการ กู่เซียวก็จะหยุดไปดื้อๆ ตอนนี่จางซืออี่จึงทนไม่ไหว ขณะอาบน้ำเขาก็นึกถึงสายตาร้อนแรงของกู่เซียวที่จ้องมองตัวเองแล้วก็เกิดความรู้สึกอย่างรวดเร็ว ลุบลำและช่วยตัวเองเงียบๆ คนเดียว แม้ว่ามันจะน่าอายแค่ไหน แต่ก็ดีกว่าต้องอดกลั้นเอาไว้ในร่างกายต่อไป

เฮ้อ จางซืออี่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่ากู่เซียวกำลังคิดอะไรอยู่ ทั้งๆ ที่ตอนเล่นเกมจริงหรือกล้ำครั้งก่อน กู่เซียวก็เป็นคนบอกเองว่าช่วงนี้ตัวเองต้องปลดปล่อยเกือบทุกวัน ตอนนี่เขาก็อยู่ตรงหน้าแล้ว แต่ทำไมกู่เซียวถึงยังไม่ยอมลงมือสักทีล่ะ พอเป็นแบบนี้ ก็เหมือนมีแค่เขาคนเดียวที่แสดงออกว่าหื่นกระหายมากแค่ไหน!

เป่าลมให้แห้งพร้อมกับความรู้สึกสงสัยเต็มสมอง จางซืออี่คิดอย่างน้อยใจ ถ้านั่นวันนี่เขาไม่นอนกับกู่เซียวแล้วละกัน ยังไงห้องเขาก็มีผ้าห่มอยู่แล้ว ในเมื่อกู่เซียวมีเหตุผลแบบนี้ก็นอนคนเดียวไปเถอะ!

ปรากฏว่าพอออกมาจากห้องน้ำเขาก็ปะทะเข้ากับกู่เซียวที่เดินลึ่วออกมาจากห้องนอนพอดี

“นายอาบเสร็จแล้ว?” กู้เชียวเดินมาหยุดตรงหน้าแล้วจวบลงบนใบหูของเขาด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ “ไปรอฉันในห้อง ฉันอาบน้ำแป็บหนึ่ง”

เพียงพริบตาเดียวจางซื่ออี้ก็ละทิ้งความงอแงและความสงบเสงี่ยมทั้งหมดลง แล้ววิ่งตุ๊กตุ๊กเข้าไปในห้องกู้เชียวอย่างร่าเริงทันที

กู้เชียววางผ่านวมไว้เรียบร้อยแล้ว ครั้งนี้ไม่ได้มีผ้าสองผืน แต่ใช้ผ้าที่กางออกเป็นผืนใหญ่ผืนเดียวเลย จางซื่ออี้สอดตัวเข้าไปในผ้าห่มแล้วต่ำตัวเองเบาๆ “ไม่มีศักดิ์ศรีเลย”

แต่ใครบอกให้เขาชอบกู้เชียวเองล่ะ ฮึ๊กๆ...

จางซื่ออี้พับหน้าลงบนหมอนที่เต็มไปด้วยกลิ่นของกู้เชียวแล้วสุดท้ายใจเข้าไปจนเต็มปอด จากนั้นหัวใจของเขาก็เริ่มกระลั่นกระสายอีกครั้ง

เขาสะบัดหัวแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาเลื่อนดูใหม่ไลน์วีแชท และเห็นว่าโพสต์แรกเป็นสถานะที่กู้เชียวเพิ่งโพสต์ได้ไม่นาน... จากนั้นใบหน้าของเขาก็แดงยิ่งกว่าเดิม

เพราะสมองมีแต่กู้เชียว ดูอะไรไปก็ไม่เข้าหัวทั้งนั้น จางซื่ออี้จึงโยนโทรศัพท์ทิ้งและเริ่มสำรวจห้องกู้เชียวใหม่อีกครั้ง

โคมไฟพิกทองและโคมไฟแคคตัสยังคงวางไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือและโต๊ะข้างหัวเตียงเหมือนเคย ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่ากู้เชียวให้ความสำคัญกับเขาแค่ไหน ทันใดนั้นจางซื่ออี้ก็นึกถึงที่กู้เชียวพูดถึง ‘ราชันปีศาจ’ ตอนอยู่ในบริษัทก่อนหน้านี้ จึงรีบเดินเข้าไปหยิบโคมไฟแคคตัสขึ้นมาดูอย่างตื่นตระหนก

เขเดินออกมาคางยุ่งยากเกินไป เขาหยิบมันขึ้นมาแล้วมองดูส่วนฐานจากล่างขึ้นบนและพบว่าส่วนฐานมีร่องรอยถูกแกะจริง ๆ ด้วย!

-F*ck! ตำแหน่งลับขนาดนี้ยังอุตส่าห์หาเจออีกเหรอ กู้เชียวเป็นคนแบบไหนกันแน่นะ!

จางซื่ออี้ร้องโอดครวญอย่างจนคำพูดแล้ววางโคมไฟไว้ที่เดิมเงียบ ๆ ทำเหมือนว่าตัวเองไม่รู้ไม่เห็น

และตอนนั้นเอง สมุดสเก็ตซ์ภาพสีดาสองเล่มที่วางบนโต๊ะข้างหัวเตียงก็ตึงตูดเขาอีกครั้ง

จางซืออ้ออยากรู้อยากเห็นจนแทบจะหยิบขึ้นมาแอบดู แต่เขาก็
ครุ่นคิดอย่างหนักใจอีกครั้งว่าการแอบดูของของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต
เหมือนจะเสียมารยาทไม่น้อย ถ้าเกิดข้างในนั้นมีความลับละ

แต่พอนึกถึงคำว่า ‘ความลับ’ เขาก็ยิ่งระงับความสงสัยเอาไว้ไม่อยู่
ตอนนั้นกู่เซียวไม่ใช่คนอื่นแต่เป็นแฟนของเขานี่นา...ขอแอบดูหน้าเดียว แค่
หน้าเดียวเท่านั้น คงไม่เป็นไรใช่ไหมนะ ดูจากนิสัยบ้านของกู่เซียวแล้ว
ในนี้อาจจะมีแค่เนื้อหาเกี่ยวกับงานก็ได้!

คิดได้แบบนี้จางซืออ้อก็เลิบบ้างไปยังประตูด้วยความหวาดระแวง
หลังจากไม่ได้ยินการเคลื่อนไหวใด ๆ จึงหันหน้ากลับมาแล้วเปิดมุมหนึ่ง
ของสมุดซ้ำ ๆ...แต่เมื่อเปิดถึงครึ่งหน้ากระดาษ เขาก็ชะงักไปทันที!

เพราะเขาเห็นตัวเองในนั้น พูดยี่ห้อคือมันเป็นภาพสเก็ตช์ของเขา
...กู่เซียววาดเธอ

จางซืออ้อกระตือรือร้นขึ้นมาทันที เขาเปิดออกเพื่อดูชัด ๆ จึงเห็นว่า
เป็นภาพที่ตัวเองกำลังฟุบหลับอยู่บนโต๊ะทำงาน ดูจากมุมมองแล้วเดาได้ว่า
ภาพนี้กู่เซียวน่าจะวาดขณะที่ยืนอยู่ในห้องทำงาน ข้าง ๆ กันนั้นยังมีข้อความ
บันทึกไว้ด้วย ‘ตอนนอนน่ารักดี’ พร้อมทั้งลงวันที่และชื่อย่อ ‘16.10.2014
G.X.’

จางซืออ้อพยายามนึกย้อนกลับไป วันที่สิบหกเดือนตุลาคมของ
ปีที่แล้ว ตอนนั้นเขาทำอะไรนะ ก่อนหน้าโครงการเมือง Z มณฑล F
ตอนที่เขายังถูกกู่เซียวทารุณกรรมให้เขียนบันไดกับลานจอดรถทั้งวัน

เขาพลิกย้อนกลับไปอีกสองหน้าจึงพบว่าเนื้อหาทั้งหมดเรียงตามวัน
เวลา และแต่ละหน้าก็ยังมีภาพสเก็ตช์และคำอธิบายสั้น ๆ ประกอบไว้ด้วย

- ที่แห่งนี้ก็เป็นโคะระริภาพวาดของกู่เซียวนี่เอง!

จางซืออ้อลิ้มความตั้งใจที่จะแอบดูแค่หน้าเดียวไปทันที นั่งหลังตรง
แล้วเริ่มต้นเปิดจากหน้าแรกอย่างตั้งใจ

นอกจากนี้ในสมุดสเก็ตช์ยังมีภาพร่างของสถาปัตยกรรมและข้อมูล
ต่าง ๆ ที่กู่เซียวได้บันทึกไว้ ไม่ได้มีแค่เขาทุกหน้า จางซืออ้อรีบเปิดอย่าง
รวดเร็ว เลือกอ่านเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวกับตัวเอง

ครั้งแรกที่มีเรื่องราวของเขาปรากฏขึ้นคือวันที่ 11 กันยายน 2014 เป็นตอนที่เขาเพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นาน กู้เซียววาดตอนที่เขาแอบเล่นโทรศัพท์พร้อมกับบรรยายว่า ‘พื้นฐานแย่ อู่งาน ไม่ตั้งใจเขียนแบบ คิดอยากเดินทางลัด ขอบกพร่องเต็มไปหมด’ ข้าง ๆ กันนั้นยังมีเครื่องหมายกากบาท เหมือนกับกู้เซียวให้คะแนนเขาติดลบ

จางซืออ้ออับอายจนห้องตกริบเปิดหน้าต่างออกไปทันที หน้าต่อมาจากเวลาแล้วเป็นวันที่กู้เซียวพาเขาไปทำงานนอกสถานที่ครั้งแรก

‘พาเด็กน้อยมาทำงานนอกสถานที่เพื่อตรวจสอบสถานที่จริง ตอนอยู่บนเครื่องบินนอนน้ำลายไหลจนเปียกไหลล้นไปหมด’ พร้อมกับภาพที่เขากำลังนอนหนุนไหล่อีกฝ่ายจากมุมที่กู้เซียวเห็น...ดูโง่ชะมัด!

หน้าต่างไปห่างจากหน้าต่างที่แล้วไม่มากนัก คราวนี้ไมใช้ภาพเขาแต่เป็นบะหมี่ชาฉา

‘เดินทั้งวันทำเอาเด็กน้อยเหนื่อยจนจะกระโจนเข้ามากัดฉันเลย ฮ่า ๆ เลี้ยงแค่บะหมี่ชาฉาขามเดียวก็มีความสุขแล้ว เจ้าเด็กโง่สัตว์เซลล์เดียว ตอนกลางคืนได้ยินเด็กนี้โทร.คุยกับเพื่อน พอล้อว่าไชนเฟนหรือเปล่า เด็กนี้ก็พืดพืดขึ้นมาเลย แฮ่ เป็นชายแท้สินะ’

จางซืออ้อ ‘...’

ต่อไปเป็นวันแข่งขันระหว่างทีมที่ทีมถงกงชนะ

‘การแข่งขันแบบกลุ่มแพ้ไป เด็กน้อยดูเสียใจมาก คงเพราะจิตใจยังไม่เข้มแข็งพอและต้องมาพบกับเรื่องผิดหวังแบบนี้อีก’ ภาพประกอบเป็นเขาในเวอร์ชันการ์ตูนสไตล์จิบิ¹ที่กำลังนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่...นี่กู้เซียววาดการ์ตูนสไตล์จิบิเป็นด้วย? อีกฝ่ายบรรจงวาดเขาออกมาได้เหมือนจริงมาก

เปิดไปอีกสองหน้า ในที่สุดคอมพิวเตอร์ก็ไหลมาแล้ว!

‘คอมพิวเตอร์ที่เด็กน้อยให้มา...นี่ก็ถึงเรื่องตลกตอนเด็กเลย ฮ่า ๆ’

---

¹การ์ตูนจิบิ (Q) การวาดการ์ตูนแบบย่อส่วนที่เรียบง่ายและน่ารัก

จางซืออี้ “...” ลูกชายฟักทองนะเหรอ? (=.=)

พลิกต่อไปเรื่อยๆ วันที่ 13 พฤศจิกายน 2014 ดูเหมือนจะเป็นช่วง
สัปดาห์นรกที่ต้องทำโอทีเพื่อให้ทันการประมูล เป็นภาพจางซืออี้ขอบตา
ดำคล้ำพร้อมข้อความ ‘รู้สึกเหมือนว่า เด็กคนนี้ชอบฉัน..’

หา? ชอบกู่เซียว ตอนนั้นนะเหรอ จะเป็นไปได้ยังไง! กู่เซียวไปเอา
ความเข้าใจผิดๆ แบบนี้มาจากไหน! (=m=)

จางซืออี้เปิดผ่านหน้าอย่างรวดเร็ว แต่กลับเห็นว่าหน้าต่อมากระตาศ
ทั้งแผ่นเกือบจะว่างเปล่า มีเพียงตรงกลางที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษว่า
‘Upset’

ผิดหวัง? ท้อใจ? อีกทั้งยังไม่มียุทธเวลาเขียนกำกับไว้ด้วย ไม่รู้เหตุผล
เหมือนกันว่าทำไม หรือจะเป็นตอนที่เขาทะเลาะกับกู่เซียวในห้องน้ำ?

จางซืออี้เปิดหน้าต่อไป เป็นอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย เพราะหน้าต่อไป
เขียนไว้ว่า ‘ชนะการประมูลโดยไม่คาดคิด’ ช่วงนั้นนอกจากเรื่องทะเลาะ
กันในห้องน้ำก็เหมือนจะไม่มีเรื่องอื่นที่ทำให้กู่เซียวรู้สึกท้อใจอีกแล้ว

ไม่คิดเลยว่าคำพูดเหล่านั้นของเขาจะทำให้กู่เซียวรู้สึกเสียใจได้ขนาด
นี้...จางซืออี้รู้สึกผิดจริงๆ

หลังจากดูเล่มแรกจบไปอย่างรวดเร็ว จางซืออี้ก็เปิดดูเล่มที่สองต่อ
ทันที หน้าแรกเป็นวันที่พวกเขาบังเอิญเจอกันที่สถานีรถไฟความเร็วสูง
ในหนิงเฉิง

‘ที่แท้เจ้าเด็กนี่ก็เป็นเด็กขี้แยที่ชอบน้ำลายไหลตอนเด็กคนนั้น โชค
ชะตาช่างน่าทึ่งจริงๆ’

เด็กขี้แยที่ชอบน้ำลายไหล? นี่มันคำเรียกบ้าอะไรกัน!

‘เพราะอารมณ์ชั่ววูบ อยู่ๆ ก็เอาตลับเมตรให้เป็นของขวัญวันเกิด
แต่เด็กนั้นเหมือนจะไม่ชอบมัน’

แต่อารมณ์ชั่ววูบเองเหรอ...ใครบอกว่าผมไม่ชอบกันล่ะ ผมซาบซึ้ง
จะตายอยู่แล้ว!

มีสองหน้าในเดือนธันวาคมปีที่แล้วซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับแคคตัสทั้งสิ้น

‘ทำงานมาสามเดือนแล้วแต่ไม่เคยมาดูแคคตัสที่ฉันมอบให้เลย

ไม่ใสใจจริง ๆ สិនะ

‘แคคตัสต้นเล็กกำลังจะตาย แต่เพื่อโบนัสเด็กลน้อยยังแอบเอาต้นอื่นมาสลับ ไม่มีใครมีความซื่อสัตย์เลย’

ภาพประกอบของสองหน้าก็เป็นแคคตัสต้นเล็กเช่นกัน และยังมีภาพวิเคราะห์ของกู่เซียวที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างเป็นลำดับหนึ่ง สองสามของแคคตัสต้นเล็กทั้งสองต้น ซึ่งก็คือเหตุผลเดียวกับที่กู่เซียวบอกเขาในวีแชทนั่นเอง orz

‘อยากได้ยินเจ้าเด็กนั่นเล่นไวโอลินให้ฉันฟัง...’

.....

ในขณะที่กำลังพลิกไปที่ละหน้า ๆ จู่ ๆ ก็มีกระดาษยับ ๆ แผ่นหนึ่งไพล่ออกมาจากสมุด ‘อ๊ะ’ จางซื่ออี้ส่งเสียงเบา ๆ นี่มันกระดาษที่เขาเขียนข้อความแล้วซ่อนเอาไว้ในส่วนฐานของคอมพิวเตอร์ไม่ใช่หรือ

‘มอบให้ราชันปีศาจกู่เซียวที่ปากร้ายและใจดำที่สุด ๆ ๆ ๆ สุขสันต์วันเกิดครบรอบ 29 ปีครับ ลักวันผมจะเก่งกว่าคุณ! (_) - ZSY’

จางซื่ออี้หยิบกระดาษแผ่นนั้นออกมาด้วยใบหน้าร้อนผ่าวแล้วอ่านเนื้อหาของหน้าที่อยู่ในสมุด

กู่เซียววาดคอมพิวเตอร์แคคตัสที่เขามอบให้อย่างประณีต ได้ภาพสเก็ตช์ยังมีข้อความที่เขียนด้วยลายมือเป็นระเบียบ - ‘เขาเห็นนายเป็นแค่เป้าหมายแต่นายกลับชอบเขาแล้ว’

หัวใจของจางซื่ออี้เต้นแรงขึ้นมาทันที มือสั่นระริก สายตายังคงหยุดไว้ที่ข้อความนั้นและไม่สามารถเปิดไปยังหน้าถัดไปได้...

ที่แท้กู่เซียวก็ผ่านช่วงเวลาแห่งความสับสนและกังวลว่าจะสูญเสียครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นเดียวกับเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายยังเผชิญกับความรู้สึกเหล่านี้เร็วกว่าเขาด้วย

ที่แท้กู่เซียวก็ไม่ได้สงบและเย็นชาถึงขนาดที่สามารถควบคุมทุกอย่างได้อย่างที่เขาจินตนาการไว้... อีกฝ่ายก็มีความกังวลและสับสนเช่นเดียวกัน กู่เซียวเป็นแค่ผู้ชายธรรมดา ๆ ที่ถลาลึกในห้วงอารมณ์รัก เพียงแต่เก็บอารมณ์แค้นเท่านั้นเอง

จางซืออี้เสียใจอย่างสุดซึ้ง ทำไมเขาไม่เปิดดูสมุดสเก็ทซ์สองเล่มนี้ ตั้งแต่คืนนั้นที่มาค้างบ้านกู่เซียว ถ้าเห็นตั้งแต่ตอนนั้นบางทีพวกเขาอาจจะคบกันตั้งนานแล้วก็ได้

...ไม่สิ ตอนนั้นเขายังไม่รู้ตัวเองเลยว่าชอบกู่เซียว ไม่แน่หลังจากที่รู้ อาจจะตกใจจนสติลไปเลยก็ได้

ขณะนี้ราวกับรสชาติทั้งหลายได้แตกกระจายในใจของจางซืออี้ ทั้ง ความหวาน ความเค็ม ความรัก ความดีใจ...ผสมปนเปกันจนยุ่งเหยิงไปหมด

ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวนอกประตู กู่เซียวกลับมาแล้ว!

จางซืออี้รีบวางสมุดสเก็ทซ์ไว้ที่เดิม สอดตัวเข้าไปในผ้าห่ม ลืมตามองกู่เซียวที่ผลักประตูเข้ามาในห้อง ปิดประตูและลงกลอน

ทันใดนั้นแรงกระตุ้นในใจของเขาก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ...คนที่ชอบอยู่ตรงหน้า เป็นผู้ชายเหมือนกัน เขาไม่เชื่อหรือว่าจิตใจของกู่เซียวจะเข้มแข็งขนาดนั้น!

“ยังไม่หลับเหรอ” กู่เซียวเปิดผ้าห่มขึ้นแล้วสอดตัวเข้ามานั่งพลาง ยิ้มล้อเลียน “วันนี้ไม่แก่ถึงหลับแล้ว?”

มือทั้งสองข้างของจางซืออี้กำผ้าห่มแน่นและไม่เอื่อยอะไรออกมา ทั้งนั้น รอจนกู่เซียวนอนลงบนเตียงเรียบร้อย เขาถึงรวบรวมความกล้า แล้วพลิกตัวขึ้นคร่อมกู่เซียวเต็มๆ เหมือนปลาหมึกยักษ์

กู่เซียว “...”

จางซืออี้ “...” (o////o)

จางซืออี้ก้มลงไปจูบเบาๆ ที่ริมฝีปากของกู่เซียวโดยไม่สนใจหัวใจที่กำลังเต้นแรงของตัวเอง “เมื่อกี้ผม...อ่านสมุดสเก็ทซ์ภาพของคุณแล้วครับ”

กู่เซียวชะงัก “หา?”

จางซืออี้จูบย้ำอีกครั้งพลางขอโทษเสียงอ่อน “ขอโทษนะครับที่แอบดูไดอารี่ของคุณโดยที่ไม่ได้ขออนุญาตก่อน”

กู่เซียวผ่อนคลายลงแล้วถามเขาด้วยสายตาสีฟ้า “แล้ว?”

“...” แปลกจัง ทำไมปฏิบัติการของกู่เซียวถึงไม่เหมือนที่เขาจินตนาการ

ไว้เลยละ ทำให้ผมอีกฝ่ายถึงไม่มีทำให้อับอายและไม่พอใจที่ถูกคนอื่นแอบดู
ได้อะรีเลยสักนิด

จางซืออี้ “ผมไม่ได้คิดว่าคุณเป็นเป้าหมายนะครับ ผมเองก็ชอบคุณ
มากเหมือนกัน”

กู่เซียวยิ้มพลางยกแขนโอบรอบตัวเขา “ฉันรู้”

จางซืออี้ตัวสั่นเล็กน้อยโดยสัญชาตญาณ...มะ...ไม่ใช่สิ ทั้งๆที่เขา
อยู่ข้างบน แต่ทำไมการตอบสนองของกู่เซียวถึงได้ดูสงบกว่าเขากันล่ะ

กู่เซียวพูดขึ้นมาอีก “แต่ฉันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคำนี้ นายสามารถพูด
กับฉันได้วันละครึ่ง”

จางซืออี้เอ่ยเสียงกลุ้มใจ “คุณอย่าเพิ่งขัดผมสิครับ!”

กู่เซียวไม่พูดอะไรอีก รอฟังเขาพูดด้วยสายตาที่มองมาอย่างรักใคร่

จางซืออี้เบะปาก รวบรวมความรู้สึกทั้งหมดอีกครั้งแล้วจึงเอ่ยต่อ
“ก่อนหน้านี้ที่คุณไปหาผมที่ห้องแล้วผมบอกว่า ไม่ทำต่อแล้วจะลาออก”
จริง ๆ แล้วผมแค่น้อยใจ เพราะการที่เถาเฟยเข้ามามันทำให้ผมค่อนข้าง...
เอาละ ผมยอมรับก็ได้ ผมหึงคุณครับ...”

กู่เซียวถึงกับยิ้มเจื่อน อยากถอนหายใจออกมาแรงๆ เมื่อนึกถึงเวลา
กว่าครึ่งเดือนที่ผ่านมาที่จางซืออี้เอาแต่หลบหน้าเพราะความเข้าใจผิดเล็กๆ
จนทำให้ตัวเองจิตใจว่าวุ่น สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เฮ้อ เจ้าเด็กโง่...

เป็นครั้งแรกของจางซืออี้เหมือนกันที่ได้วิเคราะห์ความในใจของ
ตัวเองต่อหน้ากู่เซียวแบบนี้ บางทีอาจเป็นเพราะพอได้รับรู้ถึงความรักของ
กันและกัน หัวใจทั้งดวงของเขาจึงอ่อนโยนลงเหมือนเด็กที่อดอ้อนผู้ใหญ่
เหมือนลูกแมวที่นอนหงายท้อง เหมือนปูที่เปิดกระดอง...เพราะรู้สึกเชื่อใจ
จึงเต็มใจเปิดเผยส่วนบอบบางที่สุดของร่างกายให้คนที่ตัวเองรักได้เห็น

“จริงๆ แล้วมันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเถาเฟยหรอกครับ เป็นเพราะผม
เข้าใจผิดไปเอง ผมคิดว่าตัวเองไม่ได้พิเศษอะไรสำหรับคุณ ก็เลยพูดกับ
คุณแบบนั้น จริงๆ แล้วผมยังคงชอบงานด้านสถาปัตยกรรมมากๆ และชอบคุณ
มากๆ เหมือนกัน อีกอย่างความชอบของผมก็ไม่ได้เปราะบางขนาดนั้นเลย
นะครับ”

ในที่สุดเขาก็ได้พูดสิ่งที่ก่อนหน้านี้ไม่กล้าพูดออกไปหมดแล้ว จางชืออี้เหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก เขาอยากให้กู่เซียวเข้าใจโดยเร็วที่สุดว่าตัวเองก็ชอบอีกฝ่ายมากเหมือนกัน

กู่เซียวยกยืม มือข้างหนึ่งยังคงวางไว้บนเอวจางชืออี้ ส่วนอีกข้างเคลื่อนไหวประคองที่ท้ายทอย ค่อย ๆ กดอีกฝ่ายลงมหาตัวเองพลางถอนหายใจเบา ๆ ด้วยความพึงพอใจ

จางชืออี้คงไม่รู้ว่าส่วนที่ทำให้เขาหลงใหลที่สุดบนร่างกายอีกฝ่ายก็คือเอวนั่นเอง

จำไม่ได้แล้วว่าเมื่อไหร่ ตอนที่เด็กคนนี้ฟูบหลับบนโต๊ะทำงานแล้ว เลื้อยขึ้นไปจนเผยให้เห็นช่วงเอวที่หึ่งเพรียวบางและน่ารัก... ทำให้ตอนที่เดินผ่านเขาต้องชะงักไปเมื่อเห็นภาพนั้น

ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ละลายตาไปจากเด็กคนนี้ได้อีกเลย ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เขาคอยสนใจอย่างไม่รู้สาเหตุและหาเรื่องอยากอยู่ใกล้ ๆ โดยไม่รู้ตัวเพียงเพราะอยากมองอีกฝ่ายให้นานขึ้น และกระทั่งต้องการสัมผัสและโอบกอดอีกฝ่ายเอาไว้

เกมในงานเลี้ยงประจำปีถือว่าเป็นโอกาสครั้งแรกที่ได้สัมผัสกันใกล้ชิด หลังจากได้กอดอีกฝ่ายหลายครั้ง ยิ่งทำให้รู้สึกรักจนปล่อยไปไม่ได้ มีหลายครั้งที่เขาอยากกอดจางชืออี้ไว้ในอ้อมแขนตัวเองอย่างเต็มที่... และตอนนี้ ในที่สุดความปรารถนานั้นก็เป็นจริงแล้ว

จางชืออี้ “หลังจากได้ฟังสิ่งที่คุณบอกผมในวันนี้ คุณคงจะกังวลว่าผมแค่รู้สึกอยาก رؤ้อยากเห็นเพราะความแปลกใหม่...จริง ๆ แล้วไม่ใช่เลยนะครับ ผมคิดถึงตัวตนแล้วว่าคุณเองก็อยากอยู่กับคุณตลอดไปและไม่แยกจากกันอีกเลย”

หลังเอ่ยจบหน้าผากทั้งสองคนก็แนบชิดกัน กู่เซียวยกคางขึ้นเพียงเล็กน้อยก็จูบจางชืออี้ได้อย่างง่ายดาย ทั้งสองคนบดจูบกันแนบชิดเป็นเวลาครึ่งนาที จนกระทั่งลมหายใจทั้งสองฝ่ายค่อย ๆ หอบกระชั้น

จางชืออี้ตั้งใจและตื่นเต้นเมื่อคิดว่าเป็นเพราะคำพูดตัวเองกู่เซียวก็เลยยับยั้งอารมณ์ไว้ไม่อยู่

ในฐานะผู้ชาย เขารู้สึกว่าตัวเองจำเป็นต้องแสดงพลังของฝ่ายรุก ออกมาให้อีกฝ่ายได้เห็น ดังนั้นจึงรวบรวมความกล้าแล้วเชิญชวนทันที “พะ... พวกเรามาทำกันเถอะ!”

กู่เซียวหลุดหัวเราะ “พวกเราก็เริ่มแล้วไม่ใช่หรือไง”

“...” จางซืออ้อมองอีกฝ่ายอย่างหวาดระแวง “หลังจากทำไปได้ครึ่งทางคุณคงไม่บอกให้ผมนอนอีกใช่ไหม”

กู่เซียวชะงักก่อนจะหัวเราะหนักกว่าเดิมเมื่อรู้ว่าจางซืออ้อมองใจ เพราะเมื่อคืนเขาพูดว่า “นอนเถอะ” เขาไม่ตอบแต่ถามกลับ “นั่นฉันคงต้องถามนายแล้วละว่านายเตรียมพร้อมหรือยัง”

จางซืออ้อม “แน่นอน!”

กู่เซียวเลิกคิ้ว “พร้อมที่จะรับความสัมผัสกับผู้ชายเร็วขนาดนี้เลย?”

จางซืออ้อมยิ้มพร้อมใบหน้าแดงก่ำ “เพราะผมชอบคุณไง”

กู่เซียวมองเขาพลางหัวเราะแบบไม่มีเสียง ขณะที่จางซืออ้อมกำลังรู้สึกไม่ชอบมาพากล ทันใดนั้นกู่เซียวก็กอดเขาไว้แล้วจู่โจมกลับทันที เพียงพริบตาเดียวตำแหน่งของทั้งสองคนก็สลับกัน - ครั้งนี้ถึงคราวที่จางซืออ้อมนอนอยู่ข้างล่างบ้างแล้ว

จางซืออ้อม “...” F*ck! ทำไมรู้สึกเหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้อง

จางซืออ้อมือขยับขึ้นยันหน้าอกกู่เซียวไว้ “เดี๋ยวก่อนครับ คุณไม่ใช่เกย์เหรอ”

กู่เซียว “ใช่ ทำไม”

จางซืออ้อมด้วยหน้าตาคมิ่ง “เกย์ ทำไมถึงอยู่ข้างบนล่ะ”

กู่เซียวเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะมองอีกฝ่ายจากมุมมองข้างบนพลางถามยิ้มๆ “นายเข้าใจอะไรผิดเกี่ยวกับเกย์หรือเปล่า”

จางซืออ้อม “...”

กู่เซียวถามอีก “รู้ไหมว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น”

จางซืออ้อมถามด้วยใบหน้าที่แดงไปทั้งแถบ “ดูไถกัน?”

กู่เซียวหัวเราะพริต “ดูไถ นายเป็นเด็กหรือไง”

กู่เซียวล้วงมือเข้าไปในหว่างขาของจางซืออ้อมผ่านขาที่ยกขึ้นเล็กน้อย

ของเขา ก่อนจะลากนิ้วไปตามร่องสะพานของอีกฝ่ายอย่างลามก “เกย์ มีสองบทบาทคือฝ่ายรุกและฝ่ายรับ ซึ่งฉันเป็นบทบาทแรก...นั่นหมายความว่าถ้าเรามีความสัมพันธ์กันจริงๆ ฉันจะเข้าไปตรงนี้ของนาย XX² นาย เอานาย...” เอ่ยจบก็เขี้ยวก็ขยับสะพานแล้วกระแทกลงมาตรงส่วนนั้นของเขา เพื่อให้เห็นภาพ

จางซืออี้ตาโตอ้าปากค้างราวกับรู้สึกได้ถึงเจตนาร้ายที่น่าสยดสยองของโลกใบนี้!

ในตอนนั้นเองมือของกู่เซียวก็ล้วงเข้ามาในกางเกงและจับร่างกายส่วนล่างของเขาเอาไว้ “อ๊ะ” จางซืออี้ตกใจจนร้องออกมาเบาๆ คิดว่ากันของตัวเองกำลังจะถูกแทงก็รีบหุบขาทั้งสองข้างเข้าหากันอย่างรวดเร็ว แต่ของสุดรักสุดหวงถูกอีกฝ่ายกอบกวมไว้ ไหนจะร่างทั้งร่างที่ถูกทาบทับเอาไว้อีก หลบยังไม่ทัน

กู่เซียวหัวเราะในลำคอเมื่อสิ่งเล็กๆ ที่กอบกวมไว้ในมือตอบสนองอย่างรวดเร็ว เขาสะดุ้งไปด้วย หยอกล้ออีกฝ่ายไปด้วย “พร้อมแล้วหรือหิม? ยังไม่เข้าใจอะไรสักอย่างก็อยากโดนฉันจัดการจนรอไม่ไหวแล้ว”

จางซืออี้รีบปฏิเสธเป็นพัลวัน “ไม่ ไม่ใช่ แบบนี้ไม่นับ!”

กู่เซียวไม่สนใจการปฏิเสธของเขา อีกฝ่ายก้มหน้าลงและจัดการปิดปากจางซืออี้ ดุดดึงอย่างอ่อนโยน ไล่เลี้ยวอย่างลึกลับ...รวมถึงการเคลื่อนไหวของมือก็เร็วขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน

จางซืออี้ “อืมม...อ้อา อึก...”

ได้ยินเสียงครางคล้ายเสียงสะอื้นดังออกมาจากลำคอของจางซืออี้ สัญชาตญาณดิบของกู่เซียวก็ถูกปลุกขึ้นมาทันที จากจุดที่อ่อนโยนกลายเป็นการกัดแทะริมฝีปากอย่างลึกลับ ต้องการรังแกให้อีกฝ่ายร้องไห้ออกมา... แต่น่าเสียดายที่เด็กน้อยบริสุทธิ์อย่างจางซืออี้อดทนได้ไม่นานก็ปลดอาวุธและยอมแพ้ซะแล้ว

จางซืออี้ “อึก...”

² แทนคำที่หยาบคายที่สุดที่ใช้ในการมีเพศสัมพันธ์

แม้ว่าเขาจะช่วยตัวเองในห้องน้ำไปรอบหนึ่งแล้ว แต่ตอนนี้กู๊เซียวเป็นคนช่วยเขา ถูกคนรักทั้งจูบทั้งขยับแบบนี้ เขาจะกลั้นไหวได้อย่างไร! ตอนที่ปล่อยออกมา จางซืออี้หลุดตรงออกเสียงอย่างไม่สามารถควบคุมได้ ทั้งสุขสมทั้งตื่นเต้นจนสิ้นระริกไปทั้งร่าง

น้ำรักรีสาวขุ่นผิดไปโดนมือกู๊เซียวและกางเกงในเต็มไปหมด กู๊เซียวยังคงหัวเราะเยาะเขา ขณะที่ตึงกระดากพิชชุนมาให้ก็ยิ่งเอ่ยวาจาปากร้ายไปด้วย “จี้ แค่อะไรโหมเฉยๆ ยังเสร็จเร็วขนาดนี้ แต่คิดอยากมีเช็ทซ์เด็กจริงๆ ด้วย”

จางซืออี้ปิดหน้าแล้วเอ่ยอย่างโมโห “ผมบอกแล้วไงว่าแบบนี้ไม่นับ!” กู๊เซียวโหมตัวลงไปหาแล้วใช้นิ้วตืดลงบนหน้าผากจางซืออี้เบาๆ เอ่ยอย่างอารมณ์ดีปนขบขัน “พูดกลับไปกลับมาอีกแล้วนะ เมื่อกี้ใครกันที่บอกว่าขบฉันและยอมได้ทุกอย่าง”

จางซืออี้ “...” เขาเสียใจชะมัดที่ตอนแรกไปยั่วเย้าและสารภาพกับกู๊เซียวแบบนั้น...แม่่ง! ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ละ! ไม่เห็นเหมือนกับความรักใสๆ บริสุทธิ์และอ่อนหวานอย่างที่เขาคิดจนการไว้สัณนิค! เขาอยากเป็นฝ่ายรุกนะ!

มองท่าทางตื่นตระหนกของคนที่ยกมือขึ้นปิดหน้าปิดตาด้วยความอาย กู๊เซียวถอนหายใจด้วยแวตาทที่ทั้งยังเร้าร้อนและจนปัญญา

หลังจากรอมานาน ในที่สุดจางซืออี้ก็หลุดจากห้วงอารมณ์ของจุดสุดยอด เขาแยกนิ้วออกจากกันช้าๆ แล้วมองอีกฝ่ายด้วยความเขินอาย

หัวใจของกู๊เซียวระตุก ก้มหน้าลงไปจูบซับหน้าผากอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยนแล้วถามด้วยรอยยิ้ม “พอหรือยัง”

ตอนนั้นเองจางซืออี้ถึงพบว่าตรงนั้นของกู๊เซียวยังคงดูตันเขาอย่างแข็งขึ้นอยู่เลยนี่นา

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกผิดขึ้นมาอีกครั้ง ดูเหมือนกู๊เซียวก็ไม่ได้ทำอะไรกับเขาเลย แต่ทำไมปฏิกิริยาของเขาถึงได้รุนแรงขนาดนั้นกันนะ

บางทีอาจเป็นเพราะสองคำที่มีความหมายสับสนประมาทอย่าง ‘XX นาย’ ‘เอานาย’ ที่กู๊เซียวพูดเมื่อกี้สัมผัสเข้ากับเส้นประสาทที่อ่อนไหว

บางเส้นของจางซืออี่เข้า ถึงจะรู้ว่าคำพลอดรักของคูรักเวลาอยู่บนเตียง ต่อให้จะหยาบโลนแค่นั้นก็เป็นเรื่องธรรมชาติระหว่างคนทั้งสอง แต่จางซืออี่เป็นผู้ชาย และนี่ก็ไม่ใช่คำพูดหยาบโลนที่พวกผู้ชายใช้ต่อกันปกติ แต่เป็นสิ่งที่กู่เซียวอยากทำกับเขาจริง ๆ

เมื่อตระหนักถึงข้อนี้ ตอนที่จางซืออี่ได้ยินคำพูดเหล่านั้นจึงเหมือน ถูกตบเข้าที่ไบหน้าเต็ม ๆ ไบหน้าร้อนวูบวาบไปหมด ความหยิ่งในศักดิ์ศรี และความภาคภูมิใจของลูกผู้ชายถูกทำลายย่อยยับ เขาอับอายจนแทบจะหมดสติ!

แต่ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เขายอมรับได้ยากที่สุด สิ่งที่เขารับไม่ได้คือ แรงกระตุ้นทางร่างกายและความคิดที่แตกกระเจิงไปหมดหลังจากที่ตัวเอง เกิดอาการช็อกตั้งแต่ครั้งแรก - ไซ่ ลัญชาตญาณของร่างกายเขาอยากให้ กู่เซียวเป็นฝ่ายทาบทับลงมานตัวเขาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

ในขณะที่เขาตื่นตระหนกและวุ่นวายใจเพราะเรื่องนี้ อยู่ ๆ กู่เซียว ก็นวยโอภาสกดเขาไว้แล้วจุ่มทันทันทีโดยไม่ให้เขาได้เตรียมใจแม้แต่หน่อย จวบเขา สัมผัสเขา การกระตุ้นรุนแรงทั้งหมดทั้งมวลถาโถมเข้ามาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งบีบบังคับรูตจริงให้เขาปล่อยออกมา

ทำให้จางซืออี่รู้สึกเหมือน...ตัวเองกำลังถูกกู่เซียวข่มขืนเลย...

แถมเขายังปล่อยออกมาเร็วอีกแล้ว!! น่าอายชะมัด!

แต่ถึงยังไง ไม่ว่าจะด้วยความอับอาย อับยศหรือตื่นเต้น ทั้งหมดนี้ ก็เป็นเพียงแค่อารมณ์ชั่วขณะเท่านั้น ตอนนี้พอสงบลงแล้วกู่เซียวก็ยังคง เป็นคนที่เขาชอบสุดๆ อยู่ดี เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่ได้ปลดปล่อย จางซืออี่ จึงรู้สึกผิดไม่น้อย

เพื่อให้สอดคล้องกับหลัก ‘จงปฏิบัติต่อผู้อื่นเสมือนผู้อื่นปฏิบัติต่อ ตน’ จางซืออี่จึงเอ่ยเบา ๆ “ผะ...ผมก็จะช่วยคุณครับ...”

ถึงตอนนี้เขาไม่กล้าพูดคำพูดอดตัวอย่าง ‘พวกเรามาทำกันเถอะ’ อีกแล้ว เขารู้สึกว่าถ้าเกิดกู่เซียวเอาจริงขึ้นมา เขาอาจจะตายบนเตียงภายในไม่กี่นาทีเลยก็ได้

ดูเหมือนกู่เซียวจะรออยู่นานแล้ว พอได้ยินเขาพูดแบบนี้ก็คว้ามือ

ของเขาไปกดไว้ที่ส่วนกลางลำตัวของตัวเอง แถมยังหดยกขาขึ้นเพื่อส่งมัน
มาไว้ในมือเขาด้วย

ใบหน้าของจางซืออี้ร้อนผ่าวขึ้นมาอีกครั้ง จับส่วนที่ร้อนระอุของ
อีกฝ่ายแล้วหลบตาลงไม่กล้าสบตากับกู่เซียว

หลังจากทำไปสักพักก็ได้ยินเสียงหอบหายใจที่เต็มไปด้วยอารมณ์
ของกู่เซียว ตอนนั้นจางซืออี้ถึงเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายราวกับได้รับกำลังใจ
เขาเห็นกู่เซียวหรีตเล็กน้อยและกำลังจ้องมองมาอย่างไม่กะพริบตา สายตา
แบบนั้นมันลามกจน...ทำให้จางซืออี้รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังโดนเอาอยู่เลย!

แม่ง แม่ง แม่ง! เขารีบถอนสายตาดอกมาทันทีกลางห้องอิมิตา-
ภพุทธในใจและทุ่มเทแรงในการสัมผัสอีกฝ่ายต่อไป

แต่ลืบทว่านาที่ผ่านไปกู่เซียวก็ยังไม่ปลดปล่อยออกมาสักที จางซืออี้
ปวดมือไปหมดแล้ว เขาเร่งอีกฝ่ายออกมาอย่างอดไม่ได้ “ทำไมคุณถึงช้า
นักล่ะครับ”

“...ฉันช้า?” กู่เซียวเปล่งเสียงหัวเราะออกจากลำคอเบาๆ เสียงของ
อีกฝ่ายทั้งแหบพร่าและเต็มไปด้วยความต้องการ “...หรือว่านายช้า”

เขาจับมือจางซืออี้ที่กำลังกอบกุ่มส่วนนั้นของตัวเองอยู่แล้วนำพา
ให้อีกฝ่ายขยับ การเคลื่อนไหวเร็วขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับสอนไปด้วย “ใช่
แบบนี้แหละ...เร็วขึ้นอีก...ไวโอลินก็เล่นเร็วมากไม่ใช่หรือไง ทำไมไม่ใช่
ความเร็วแบบนี้ล่ะ”

จางซืออี้ “...” แม่ง! ไวโอลินแค่เพลงละสองนาที่! กว่าคุณจะเสร็จ
มันใช้เวลาที่นานทีกัน!!

กระทั่งกู่เซียวปลดปล่อยออกมา จางซืออี้ก็รู้สึกวุ่นวายของเขาได้
กลายเป็นอัมพาตไปเรียบร้อยแล้ว

สิ่งที่ตนเองริเริ่มกลับต้องมาจบลงอย่างทำดีที่เหลวเพราะความกลัว
ของตัวเอง จางซืออี้นอนนิ่งบนเตียงอย่างไร้เรี่ยวแรง บนมือยังมีอุณหภูมิต่ำ
ส่วนนั้นของกู่เซียวหลงเหลืออยู่ รู้สึกอับอายจนกระตุกเกร็งและสิ้นเทา
ไปทั้งร่าง สภาพของเขาในตอนนั้นไม่ได้ดีไปกว่าตอนที่เขานอนสวมกางเกง
ชั้นในของกู่เซียวในคืนนั้นแม้แต่น้อย

เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้จางซืออี้มีเงาตาในใจและต้องการทำให้การปะทะนี้คลี่คลายลงโดยด่วน แต่เพราะอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน เขาจึงกลัวว่าความกลัวของตัวเองจะทำให้กู่เซียวคิดไปในทางที่ไม่ดี ขณะที่กำลังรู้สึกตกอยู่ในภาวะลำบากใจ กู่เซียวก็ต้องเดินทางไปทำงานนอกสถานที่แล้ว

การนำเสนอโครงการอาคารสูงเชิงพาณิชย์ของเถาเผ่ยจำเป็นต้องมีกู่เซียวเดินทางไปด้วย และใช้เวลาเดินทางไปกลับอย่างต่ำสามวัน

จางซืออี้ถอนหายใจโล่งอก ทันทีที่กู่เซียวออกจากบ้านเขาก็คลานหัวซุกหัวซุนกลับไปนอนที่ห้องตัวเอง

ก่อนที่จะออกไปกู่เซียวได้ให้กุญแจดอกใหม่กับจางซืออี้และพาเขาเดินเข้าๆ ออกๆ บ้าน กำชับสิ่งที่จำเป็นต้องระมัดระวัง วิธีการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ในบ้าน และอนุญาตให้จางซืออี้ใช้ชีวิตในบ้านได้ตามสบาย รวมถึงอนุญาตให้อ่านหนังสือของตัวเองได้ทุกเล่มด้วย

จางซืออี้ได้รับการปลดปล่อย เหมือนเด็กที่ได้รับอิสระหลังจากที่พ่อแม่ออกไปนอกบ้านเป็นเวลานาน รู้สึกว่าเรงและเต็มไปด้วยพลังชีวิต!

ทันทีที่เลิกงานก็อดใจรอที่จะกลับบ้านไม่ไหว เขาใช้ห้องครัวของกู่เซียวทำอาหาร พาหมาออกไปเดินเล่น ยึดครองโซฟาของกู่เซียว อ่านหนังสือที่กู่เซียวเก็บสะสมไว้ รวมถึงยังวิ่งเข้าไปในห้องของกู่เซียวเพื่อลอกเลียนแบบการเขียนตัวอักษรจีนของอีกฝ่ายโดยใช้ฟู่กันและกระดาษเซวียนจื่อของกู่เซียวด้วย

กู่เซียวเป็นแฟนของเขา บ้านของกู่เซียวก็เป็นอาณาบริเวณของเขา ทุกอย่างของกู่เซียวล้วนเกี่ยวข้องกับเขา...ความรู้สึกของการได้ครอบครองและเป็นเจ้าของทำให้จางซืออี้รู้สึกดีสุดๆ อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน!

เพียงแต่เขาทำอาหารไม่อร่อยเท่ากู่เซียว หนังสือของกู่เซียวหลายเล่มเขาก็อ่านไม่เข้าใจ หรือแม้แต่ฟู่กันจีนที่เขาเขียนก็เลอะเทอะยิ่งกว่าอีหมาเลียอีก

ความแตกต่างและระยะห่างเหล่านี้ยิ่งทำให้จางซืออี้รู้สึกท้อแท้และหมดกำลังใจมากกว่าเดิม

กู่เซียวเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ที่ส่องสว่างทำให้เขาดูมีดสีสว่างยิ่งกว่าเดิม

สองวันที่กู่เซียวไม่อยู่บ้าน ความตื่นเต้นและอิสรภาพในตอนแรก ของจางซืออี้ค่อย ๆ เปลี่ยนมาเป็นความอ้างว้างและว่างเปล่า เริ่มตั้งตารอคอยให้กู่เซียวกลับมาเร็ว ๆ อีกทั้งยังมักจะกลัดกลุ้มกับคำถามที่ว่า กู่เซียวชอบเขาตรงไหนกันแน่ บ่อย ๆ ด้วย

เวลาที่รู้สึกต่ำต้อยเขาก็จะวิ่งไปอ่านไดอะรีสองเล่มนั้นที่กู่เซียววางไว้ บนโต๊ะหัวเตียง เพราะก่อนหน้านี้ตอนที่บอกไปว่าตัวเองแอบอ่าน ทำทางของกู่เซียวไม่ได้ดูถือสาอะไร จางซืออี้ก็เลยไม่เกรงใจเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม จางซืออี้ก็ได้แค่อาศัยการบรรยายและบันทึกของ กู่เซียวที่มีต่อเขามาปลอบใจตัวเองได้แค่ชั่วคราวและผิวเผินเท่านั้น เพราะ ยิ่งอ่านเยอะเท่าไรยิ่งรู้สึกปลงกับชีวิตมากขึ้น อย่างเช่น “กู่เซียววาดภาพ ได้สวยจริง ๆ เลย ลายมือของกู่เซียวสวยมาก การวิเคราะห์ปัญหาของ กู่เซียวในเวลาปกติก็ลึกซึ้งมาก ๆ เลย” ยิ่งทำให้เขาละอายใจเกินกว่าที่จะ ไปเปรียบเทียบกับด้วย

สุดท้ายในคำคืนเงียบสงบ จู่ ๆ จางซืออี้ที่นอนอยู่บนเตียงก็คิดอะไร ขึ้นมาได้

ตอนนี้สำหรับเขาแล้ว กู่เซียวไม่ได้เป็นเพียงแฟนหนุ่มที่ฉลาดและ มีความเป็นผู้ใหญ่เท่านั้น แต่ยังเป็นพจนานุกรมด้านสถาปัตยกรรมมีชีวิต เป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ดีบนเส้นทางชีวิต...เขามีทรัพยากรที่ดีขนาดนี้เป็นของตัวเอง ต้องใช้ให้เกิดประโยชน์ถึงจะถูก!

F*ck จริงด้วย! นี่เขาโง่หรือเปล่า สองวันที่ผ่านมาเขาแต่คิดอะไร ไร้สาระอยู่ได้!

หยุดคิดเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ ลามกพวกนั้นก่อน ไอ้หนุ่ม! การพยายาม รีดเค้นความรู้สึกออกมาจากกู่เซียวให้ได้มากที่สุดต่างหากที่เป็นเรื่องที่ควร ทำ!!! (˘ ˘)

หลังจากคิดออก คินนั้นจางซืออี้ก็เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วสั่งซื้อสมุด สเก็ทซ์ภาพแบบเดียวกับกู่เซียวทันที เขาตัดสินใจแล้วว่า จะเรียนรู้จากกู่เซียว โดยเริ่มต้นจากการวาดภาพและเขียนไดอะรีทุกวัน

การสเก็ทซ์ภาพง่าย ๆ กับประโยคสั้น ๆ ที่บรรยายถึงความรู้สึกใน

ทุกๆวันไม่ใช่เรื่องยากอะไร แม้ว่าเขาอาจจะวาดได้ไม่ดีเท่ากู่เซียว ลายมือก็สวยไม่เท่ากู่เซียว แต่อย่างน้อยเขาก็มี ‘ตัวอย่างที่ดี’ ให้เจริญรอยตาม เพียงทำแบบนี้เขาก็สามารถกลายเป็นคนยอดเยี่ยมอย่างกู่เซียวได้แล้ว

หลังจากลิ่งซื่อสมุดสเก็ทซ์ภาพเสร็จ จางซื่ออี้ก็จัดทำแผนการอ่านลงในโทรศัพท์ วางแผนว่าต้องอ่านหนังสืออย่างต่ำหนึ่งชั่วโมงทุกวันหลังเลิกงาน เขาต้องพยายามอ่านหนังสือทุกเล่มในบ้านหลังนี้ที่กู่เซียวเคยอ่านให้หมด!

วันรุ่งขึ้นสมุดสเก็ทซ์ภาพที่จางซื่ออี้สั่งก็มาถึง และกู่เซียวก็กลับจากการไปทำงานนอกสถานที่แล้วเช่นกัน

ทั้งสองคนตกลงกันแล้วว่าเวลาอยู่บริษัทต้องรักษาระยะห่าง จางซื่ออี้แค่เงยหน้าขึ้นมองกู่เซียวเงิบๆ เท่านั้น แต่ระยะเวลาสั้นๆแค่นั้นวินาทีที่สายตาประสานกัน ความคิดถึงของกู่เซียวก็ส่งมาถึงเขา ทำให้จางซื่ออี้รู้สึกสบายใจมาก

พักเที่ยง จางซื่ออี้เปิดสมุดสเก็ทซ์ภาพด้วยใบหน้าสดใสและตั้งใจคิดเกี่ยวกับเนื้อหาหน้าแรกอย่างจริงจัง

วาดอะไรดีนะ ซาลาเปาที่กินเมื่อเช้า? ข้าวกล่องที่กินตอนเที่ยง? เอ้อ ของพวกนี้ไม่เห็นสร้างสรรค์เลยสักนิด

“ปัง” จางซื่ออี้ดีดนิ้วพร้อมกับดวงตาที่เป็นประกาย – หน้าแรกต้องวาดผู้ชายที่เป็นดังเทพเจ้าอย่าง ‘กู่เซียว’ อยู่แล้วสิ!

เขาริบหิบบากกาขึ้นมาแล้วลงมือวาดลงบนสมุดอย่างตั้งใจ...

Ok! เรียบร้อยแล้ว!

จางซื่ออี้ยัดคอขึ้นแล้วชื่นชมผลงานชิ้นเอกของตัวเอง แต่พอดูไปดูมา ทำให้ไม่ถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ค่อยถูกต้องนัก...เขาวาดกู่เซียวชี้เหรไปไหนนะ เดี่ยวก่อน ประเด็นมันไม่ได้อยู่ตรงนี้!

จู่ๆจางซื่ออี้ก็รู้สึกเสียใจที่วาดกู่เซียวไว้หน้าแรก ถึงยังงั้นสมุดสเก็ทซ์ภาพก็ไม่ใช้โทรศัพท์ที่สามารถลือกหน้าจอดี ถ้าเกิดไม่ระวังแล้วมีคนเห็นขึ้นมาจะทำยังไง มันน่าอายจะตายไป!

ทันไดนั่นเสียงของjuhงเงินก็ดังขึ้นข้างๆ “นายกำลังวาดอะไรวอยู่”

จางซืออี้รีบเอามือปิดกระดาษพลางเอ่ยอย่างร้อนตัว “ไม่มีอะไร”

“ฮ่าๆ” juhงเงินหัวเราะแล้วเอ่ยต่อ “ฉันเห็นหมดแล้ว!”

จางซืออี้ “...” เวิร์แล้ว เขาจะอธิบายพฤติกรรมที่เหมือนโรครจิตของตัวเองยังไงดีล่ะเนี่ย? (*w***)

juhงเงินยกน้ำขึ้นดื่มแล้วเอ่ยต่อ “นายอย่าปิดบังเลยนะ ฉันไม่ได้เพิ่งรู้สึกหนอย่านายวาดรูปชี้เหร...นี่ใครเหรอ ภาพเหมือนของนายเอง?”

จางซืออี้ “.....”

juhงเงินยังคงซ้ำเติมต่อไป “พูดขึ้นมาแล้ว จางซืออี้ ความสามารถในการวาดด้วยมือของนายก็แยจริงๆนะ ตอนเรียนที่ต่างประเทศพวกนายไม่ได้ฝึกทักษะขั้นพื้นฐานเหรอ ถ้าคนอื่นเห็นรูปนี้คงไม่มีใครเชื่อว่านายทำงานด้านสถาปัตย์แน่นอน”

จางซืออี้แทบกระอักเลือด สุดท้ายก็ยอมปล่อยมืออย่างหมดอาลัยตายอยาก...แม่ง กลัวถูกคนอื่นจับได้อะไรกันเล่า เขาคิดมากไปเองคนเดียวซัดๆ!

“เปล่าๆหรอก มีคนที่วาดสวยๆเหมือนกัน เพียงแต่ส่วนมากแล้วพวกฉันจะใช้โปรแกรมในคอมพิวเตอร์นะ ก็เลยไม่ได้ฝึกอะไรมากมาย” จางซืออี้เอ่ยเสียงหดหู่

juhงเงิน “นายซื้อสมุดสเก็ตช์ภาพเพื่อมาฝึกวาดด้วยมือเหรอ”

จางซืออี้ “อืม...”

juhงเงิน “ฝึกๆไว้ก็ดีเหมือนกัน ในฐานะนักออกแบบสถาปัตยกรรมทักษะในการวาดและเขียนสำคัญมาก นายให้ต้าเจิงช่วยสอนก็ได้ ฝีมือการวาดภาพของเขาดีมาก”

จางซืออี้พยักหน้าหงึกๆ เพื่อไล่juhงเงินผู้หวังดีและชอบซุบซิบออกไป จากนั้นก็กลับมาดูภาพที่ตัวเองวาดอย่างละเอียดอีกครั้ง

มันน่าเกลียดจริงๆเหรอ เขาว่าตัวเองวาดออกมาได้มีเสน่ห์จะตายไปตุลิตี คิ้วและดวงตาที่หล่อเหลาของกู่เซียว ริมฝีปากที่เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม ไหนจะออร่าที่ดูเยียบสงบนั้นอีก เขาวาดออกมาได้ทุกจุดเลยนะ!

จางซืออี้ถอนหายใจอย่างท้อแท้ก่อนจะปลอบใจตัวเองว่าไม่มีคนดูออก ก็ดีเหมือนกัน แบบนี้จะได้ไม่มีใครเอาไปเดาว่าจริง ๆ แล้วเขากับกุ้เซียว มีความสัมพันธ์กันยังไง

เพื่อไม่ให้เปิดเผยถึงกุ้เซียว ไอเดียดี ๆ ของจางซืออี้จึงผุดขึ้นมาทันที เขาเปิดวีแชทแล้ววาดสติ๊กเกอร์จิ้งจอกน้อยตัวที่กุ้เซียวใช้บ่อย ๆ ลงไปในไดอะรี่ด้วย ตัดสินใจว่าต่อไปนี้จะใช้ ‘จิ้งจอกน้อย’ เพื่อเป็นตัวแทนกุ้เซียว!

หลังจากวาดเสร็จเขาก็เขียนข้อความแรกลงไปข้างล่างด้วยความตั้งใจ ‘ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจะกลายเป็นคนยอดเยี่ยมเหมือนกับ TA’ 23.04.2015 ZSY -’...

ใช่แล้ว ที่จางซืออี้ไม่เขียนว่า ‘สักวันผมจะเก่งกว่าคุณ’ เหมือนเดิม ก็เพราะคำว่า ‘สักวัน’ มีความหมายเท่ากับว่า ‘ไม่รู้ว่าจะวันไหน’ และที่เขาไม่เขียนว่า ‘พยายามจะเป็นคนที่คู่ควรกับ TA’ ก็เพราะตอนนี้พวกเขา คบกันแล้ว ไม่มีอะไรที่คู่ควรหรือไม่คู่ควรทั้งนั้น

นับตั้งแต่วันทีนี้เป็นต้นไป เขาก็แค่อยากพยายามเหมือนกับคนที่ เขาชอบแล้วเดินไปข้างหน้าด้วยกัน

เขียนประโยคนี้เสร็จ จางซืออี้ก็ปิดสมุดลงและเริ่มทำงานต่อไปด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

กุ้เซียวกลับจากการไปทำงานนอกสถานที่แล้ว แน่نونว่าเถาเฟยก็ต้องกลับมาด้วยเช่นกัน เพิ่งเริ่มงานช่วงบ่ายได้ไม่นาน จางซืออี้ก็ได้รับข้อความจากเถาเฟย [เฮ้ อยู่ไหม]

ถือว่าตอนนี้ผ่านเหตุการณ์ที่เขาเอาแปลนของอีกฝ่ายมาเบะต่อกัน นานแล้ว และความรู้สึกกระอักกระอ่วนที่จางซืออี้มีต่อเถาเฟยก็ลดลงไปมากแล้วเช่นกัน เขาตอบกลับไปอย่างสุภาพ [อยู่ครับ มีอะไรหรือเปล่า]

เถาเฟย [นายกำลังทำโครงการออกแบบเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของ มณฑลยูนนานอยู่ใช่ไหม ข้อมูลช่วงแรกที่ต้องเตรียมการทำเสร็จหรือยัง]

³ 他 ออกเสียงว่า ทา แปลว่า เขา

ส่งมาให้ฉันดูซิ]

จางซืออี้จำได้แล้ว ครั้งก่อนก็เชียวบอกว่ารอให้แบบร่างในความรับผิดชอบของเถาเฟยเสีจก่อน แล้วหลังจากนั้นอีกฝ่ายจะเป็นคนพาเขาทำโครงการนี้

...แต่ที่เถาเฟยทำมันหมายความว่าอะไรเนี่ย! เรียกใช้อย่างกับเขาเป็นลูกน้องตัวเองอย่างนั้นแหละ! (=≡=)

จางซืออี้ส่งไฟล์ข้อมูลพื้นฐานของโครงการรวมไปถึงแบบวิเคราะห์ก่อนการออกแบบที่เขาทำไปให้อีกฝ่ายอย่างไม่เต็มใจ

หลังจากได้รับ เถาเฟยก็ไม่ขอบคุณและไม่ตอบอะไรกลับมาทั้งนั้น กระทั่งผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมงถึงตอบกลับ [ดูเสีจแล้ว นายหาข้อมูลได้น้อยแค่นั้นเอง การวิเคราะห์กรณีศึกษาไม่มีหรือไง]

จางซืออี้ได้รับข้อความก็โมโหปรืดแตก ตอบกลับไปว่า [ผมก็เพิ่งได้รับโครงการนี้มาแค่อาทิตย์เดียว!]

จากนั้นก็ใ้การตอบกลับอีกเช่นเคย จางซืออี้เข้าอินเทอร์เน็ตและค้นหาการวิเคราะห์กรณีศึกษาอย่างจนคำพูด ผ่านไปอีกครึ่งชั่วโมงถึงมีการตอบกลับจากเถาเฟย [เฮ้ย นายอยากไปเที่ยวเล่นที่ยูนนานไหม]

จางซืออี้ [...] ผู้ชายคนนี้เวลาเรียกเขาถ้าไม่ใช่ 'โย' ก็เป็น 'เฮ้' 'ไมก็' 'เฮ้ย' อีกฝ่ายไม่รู้ชื่อเขาหรือยังง

แน่นอนว่าประโยคที่เถาเฟยส่งมายังเต็มไปด้วยเรื่องน่าตาทั้งนั้น พวกเขากำลังทำงาน แม้ว่าโครงการของยูนนานจะไม่ได้เร่งรัดอะไรมาก แต่อะไรคือ 'อยากไปเที่ยวเล่นไหม' กำลังล้อเขาเล่นอยู่หรือง

แต่ที่ทำให้จางซืออี้หัวร่อนยังไม่ใช่ประโยคนี้ แต่เป็นประโยคต่อมาของเถาเฟยต่างหาก

เถาเฟย [ถ้าอยากไปฉันจะไปขอศิษย์พี่ให้ แล้วฉันจะพานายไปเอง]

จางซืออี้ [...] อะไรกัน พูดอย่างกับว่าคุณกับกู๋เซียวคุ่นเคยกันมากอย่างนั้นละ ถ้าพูดในแง่ของ 'ความคุ้นเคย' ผมมีมากกว่าคุณแน่นอน แถมนผมยังเคยสัมผัสโดยตรงนั้นของศิษย์พี่คุณแล้วด้วย ถ้าอยากไปผมจำเป็นต้องให้คุณช่วยขอด้วยหรือง

แต่เขาจะไปกล้าพูดแบบนี้ได้ยังไง ทำได้เพียงเคาะลงไปบนเบาะพรม
อย่างโมโหต่อไป [กลางเดือนหน้าก็ต้องทำแบบร่างออกมาแล้ว พวกเรา
คงไม่มีเวลาเล่น' หรอกมั้งครับ]

เถาเฟย [ขอร้องละ มีเวลาอีกตั้งยี่สิบกว่าวัน แบบร่างอย่างนี้สามสี่
วันก็ทำเสร็จแล้ว นายจะรีบไปทำไมกัน]

จางซืออี้ [...] ในเมื่อไม่รีบทำไมคุณไม่ไปหาการวิเคราะห์กรณีศึกษา
เองเล่า! (=๓๓=)

จางซืออี้ไม่ได้สนใจเถาเฟยอีก แต่คิดไม่ถึงว่าหลังจากนั้นไม่นานกู่เซี่ยว
จะส่งข้อความมา [นายอยากไปยูนิเวน?]

จางซืออี้ [ครับ? ผมจะบ้าตาย...เถาเฟยไปบอกคุณแล้วจริงๆ เหนอ!
เขาบอกคุณว่ายังไงบ้างครับ]

กู่เซี่ยว [เขาบอกว่านายอยากไปยูนิเวนเพื่อทำการสำรวจ
'เหลวไหล' จางซืออี้ต่ำแรงๆ ในใจ เห็นๆ กันอยู่ว่าเถาเฟยนั้นแหละ
ที่อยากไปเอง!]

เขารีบฟ้องทันที [ผมไม่ได้พูดนะครับ เถาเฟยเป็นคนเสนอกับผม
ก่อนเอง]

กู่เซี่ยว [เหออๆ ถ้านายอยากไป ฉันสามารถอนุมัติให้พวกนาย
ไปทำงานนอกสถานที่ได้]

จางซืออี้รู้สึกอบอุ่นเมื่อได้อ่านครั้งประโยคแรกของกู่เซี่ยว แต่พอ
เห็นคำว่า 'พวกนาย' ที่อยู่ด้านหลังก็อดถามไม่ได้ [แล้วคุณล่ะครับ คุณ
ไม่ไปเหรอ]

กู่เซี่ยว [ฉันยังมีโครงการอื่นที่ต้องดูแล คงไม่มีเวลาไปด้วย ต่อไป
โครงการนี้หลักๆ จะอยู่ในความรับผิดชอบของเถาเฟย ฉันคงไม่ได้เข้าไป
ร่วมด้วย]

จางซืออี้ [...] ทำไมเขารู้สึกได้ถึงความไม่น่าเชื่อถือบางอย่างถ้าจะ
ส่งมอบงานนี้ให้เถาเฟยเป็นคนรับผิดชอบ

กู่เซี่ยว [โครงการที่ยูนิเวนครั้งนี้ถือว่าเป็นโครงการใหญ่ การไป

สำรวจสถานที่จริงนับเป็นเรื่องจำเป็น นายลองพิจารณาดูละกัน]

ที่จางซืออี้ยังคิดไม่ตกก็เพราะเถาเฟยไม่ได้พูดกับเขาว่า ‘สำรวจสถานที่จริง’ แต่พูดว่า ‘เล่น’ ถ้าเป็นเมื่อก่อนพอได้ยินแบบนี้จางซืออี้ก็คงเห็นดีเห็นงามกับเถาเฟยแน่นอน แต่ตอนนี้เขากลับนึกกลับตัวแล้ว เขาต้องการเป็นเด็กดีที่มุ่งมั่นจะพัฒนาตัวเอง...เอาละ จริงๆ แล้วทั้งหมดนี้เป็นแค่ข้ออ้างเท่านั้น ประเด็นหลักคือตอนนี้เขากับกู่เซียวเฟิงจะคบกัน สถานะของพวกเขาตอนนี้ก็เหมือนคู่แต่งงานใหม่ กู่เซียวเฟิงกลับจากการไปทำงานนอกสถานที่ เขายังไม่ทันได้อดอ้อนคลอเคลียกับคนรักถึงสองวันด้วยซ้ำ จู่ๆ เถาเฟยก็ขอกู่เซียวไปทำงานนอกสถานที่โดยใช้เหตุผลว่า ‘เขาอยากไป’แน่นอนว่าเขาต้องไม่เต็มใจสักทางอยู่แล้ว!

แต่จางซืออี้ก็นึกถึงสิ่งที่กู่เซียวพูดกับเขาเมื่อสุดสัปดาห์ที่แล้วตอนพาหมาไปเดินเล่นขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว ถ้าโยนเรื่องที่พวกเขาเป็นคู่รักกันทิ้งไป และเข้าใจคำว่า ‘เล่น’ ของเถาเฟยให้เป็นการว่า ‘สำรวจ’ งั้นเขาก็คงไม่มีข้อคัดค้านอะไรแล้ว

หลังจากครุ่นคิดอยู่หลายนาที จางซืออี้ก็รู้สึกได้ว่าตัวเองไม่ควรเอาความรู้สึกส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงาน ดังนั้นจึงไปยืนยันคำตอบกับกู่เซียว กู่เซียว “โอเค ฉันจะให้เวลาพวคนายสำรวจหนึ่งอาทิตย์ เริ่มนับตั้งแต่วันเสาร์นี้”

วันนี้วันหยุดหีบสติ ถ้าเริ่มวันเสาร์แสดงว่าเขาก็มีเวลาอยู่กับกู่เซียวหนึ่งวัน หึๆ แค่วันเดียวก็ยังดีกว่าไม่มีเลย

ด้านเถาเฟยก็คงได้รับข้อความจากกู่เซียวเช่นกัน ถึงได้มาบอกจางซืออี้อีกครั้ง “ออกเดินทางวันเสาร์นะ!”

จางซืออี้ “รู้แล้ว!”

เถาเฟย “เอาไอดีวีไซเทของนายมาสิ ฉันจะเพิ่มนายเป็นเพื่อน”

จางซืออี้บอกเบอร์โทรศัพท์ซึ่งเป็นไอดีวีไซเทของเขา ทั้งสองคนเพิ่มกันเป็นเพื่อน จางซืออี้เห็นว่ารูปโปรไฟล์ของเถาเฟยก็คือรูปถ่ายของอีกฝ่ายเอง

พูดตามตรง รูปนี้เถาเฟยสวยมาก องค์กรประกอบบนใบหน้าก็สมบูรณ์แบบ

แบบเมื่ออยู่ในเือกห้องแล้วเผยให้เห็นเสน่ห์ทั้งแบบผู้ชายและผู้หญิง บวกกับผมที่ไวยาวระบ่า ในรูป อีกฝ่ายกำลังใช้มือปัดผมด้านหน้าให้ยุ่ง ทำให้มือบดบังครึ่งหนึ่งของใบหน้าเอาไว้ มุมปากมีรอยยิ้ม ถ้าไม่ได้สนใจมือข้างนั้น ใบหน้าของอีกฝ่ายจะดูเหมือนผู้หญิงเท่า ๆ คนหนึ่งเลยละ

ทันใดนั้นจางซืออี้ก็คิดขึ้นมาได้ว่าเขายังไม่ได้เพิ่มเถาเฟยเข้ากลุ่มแซท ‘กองกำลังย่อยของพระราชวังอู่จิ้ง’ เลย

ถึงจางซืออี้จะไม่ใช่หัวหน้าทีมย่อย แต่ในฐานะที่เป็นคนสร้างกลุ่มขึ้นมา เขาก็มีสิทธิ์ที่จะ ‘เพิ่มสมาชิกใหม่เข้ามาในกลุ่ม’ อยู่แล้ว

เถาเฟยเข้ามาอยู่ที่อู่จิ้งได้หนึ่งเดือนแล้ว นอกจากที่เคยปะทะอารมณ์กับกู่เซียวครั้งนั้น อีกฝ่ายก็ดูจะเข้ากับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี แถมหน้าตาก็ยังเป็นที่ชื่นชอบของเหล่าเพื่อนร่วมงานผู้หญิงด้วย แต่ถึงอย่างนั้นจางซืออี้ก็ยังหนักใจอยู่ดี ไม่ใช่ว่าความอารมณ์ร้อนและนิสัยพูดอะไรออกมาตรง ๆ ของเถาเฟยจะเข้ากันได้กับทุกคน ถ้าเกิดอีกฝ่ายพูดอะไรไปเรื่อยแล้วผลอทำให้เพื่อนร่วมงานสักคนไม่พอใจเข้า อาจจะทำให้ความสามัคคีภายในทีมร้าวฉานก็ได้

จางซืออี้ไปก่อนสักระยะดีไหม ไม่ก็รอให้มีใครในกลุ่มพูดถึงก่อนแล้วค่อยเพิ่มอีกฝ่ายเข้ากลุ่ม

เมื่อคิดได้ดังนั้นจางซืออี้ก็กดเข้าไปดูใหม่ไลน์วีแชทของเถาเฟย ปรากฏว่าแค่เห็นโพสต์ล่าสุดของอีกฝ่าย จางซืออี้ก็ทำขมดน้ำส้วมชูแตก⁴ ทันที!

เถาเฟยโพสต์ภาพเซลฟี่ของตัวเองกับกู่เซียวเมื่อวานตอนบ่าย น่าจะถ่ายตอนที่ทั้งคู่ไปทำงานนอกสถานที่ด้วยกัน ทั้งสองคนสวมสูท มือของเถาเฟยวางไว้บนไหล่ของกู่เซียวด้วยท่าทางสนิทสนมและดูคลุมเครือ คนหนึ่งรูปหล่อ คนหนึ่งรูปงาม เมื่อคนหน้าตาดีสุด ๆ สองคนมายืนคู่กันจึงทำให้ดูเหมือนเป็น...คู่! รัก!

แต่ปัญหา กลับไม่ได้อยู่ที่รูปถ่าย แต่เป็นข้อความของเถาเฟยที่

⁴ เปรียบเปรยว่าหึงหวง

บรรยายตรงๆ นั่นต่างหาก - [รูปที่ทุกคนอยากเห็นมาแล้ว! เดือนสถาปัตย์ มหาวิทยาลัย T รุ่น 04 กับดาวรุ่น 06 พวกเราเหมาะสมกันอย่างไรที่รำลือไหม ฮ่าๆ!]

ถึงแม้จะรู้ว่าระหว่างคนทั้งสองไม่ได้มีอะไร แต่จางซืออี้ก็ยิ่งรู้สึกไม่สบายใจมาก ๆ อยู่ดี!!!

แถมเถาเฟยยังเป็น 'ดาวคณะ' อีกฝ่ายเป็นผู้ชายไม่ใช่หรือไง แล้ว 'ดาวคณะ' คืออะไรกัน! (' ') ' - - -

จางซืออี้เลื่อนดูต่อไป - เฮ้ย! ก่อนหน้านี้ยังมีอีกรูป! เป็นรูปที่โพสต์เมื่อวันที่ 20 ของเดือนที่แล้ว น่าจะถ่ายตอนที่เถาเฟยไปกินข้าวกับกู่เซียวในวันแรกที่มาบริษัท ในรูปกู่เซียวกำลังก้มหน้าสั่งอาหาร แม้ว่าจางซืออี้มองกล้อง แต่มุมปากยังคงมีรอยยิ้มประดับอยู่ ดูแล้วอบอุ่นมาก ๆ

ข้อความที่บรรยายคือ [เรียนจบหลายปีแล้ว แต่เทพบุตรของทุกคนยังคงหล่อเหลาเหมือนเดิม]

...เทพบุตรของทุกคน? ทุกคน คือใคร คิซึเกะเก่าของมหาวิทยาลัย T เพื่อนที่มีร่วมกันของเถาเฟยและกู่เซียว?

ต่อมาเถาเฟยยังตอบในคอมเมนต์ข้างล่างของโพสต์นั้นด้วยว่า [โอเคๆ ถ้ามีโอกาสจะถ่ายให้ดู!]

จากข้อความของอีกฝ่าย จางซืออี้สามารถเดาได้ว่าคอมเมนต์ของคนอื่นๆ น่าจะเป็นการขอให้เถาเฟยถ่ายรูปกู่เซียวให้ดูหรือไม่ก็ให้ถ่ายคู่กัน และรูปที่โพสต์เมื่อวานเถาเฟยน่าจะลงให้ตามคำเรียกร้องของทุกคน

อ้ากก! อยากจะประกาศให้คนทั้งโลกรู้ซะหมดว่ากู่เซียวมีเจ้าของแล้ว! ให้พวกที่อยากชื่นชมความหล่อของอีกฝ่ายหายไปให้หมด! (= = =)

จางซืออี้เลื่อนดูใหม่ไลน์แชทของเถาเฟยไปเรื่อย ๆ ด้วยใบหน้าบูดบึ้ง เขาพบว่าผู้ชายคนนี้ก็เป็นผู้ชอบเล่นใหม่ไลน์แชทเหมือนกัน โพสต์สถานะใหม่เกือบทุกวัน แถมหลาย ๆ รูปยังเป็นรูปเซลฟี่ด้วย เหอะ ดูแล้วคงจะหลงตัวเองไม่น้อย!

จางซืออี้ปิดวีแชทแล้วเก็บโทรศัพท์ลง สะบัดคิ้วระแวง ๆ เพื่อบังคับให้ตัวเองสงบลงแล้วหันมาจดจ่อกับงาน

เลิกงานตอนเย็น จางซืออี้มาที่สถานีรถไฟใต้ดินก่อนเพื่อรอตู้เขียว เพื่อหลีกเลี่ยงความสงสัยของพนักงานคนอื่น ๆ พวกเขาจึงตกลงกันว่า เวลาออกจากบริษัททุกครั้งจะแยกกันออกแล้วนัดเจอกันที่ประตูสถานีรถไฟใต้ดินสักประตูแทน แบบนี้ต่อให้มีคนมาเห็นก็สามารถทำเป็นว่าบังเอิญเจอกันได้

ตู้เขียวน่าจะยังยุ่งอยู่จึงส่งวีแชทมาบอกจางซืออี้ว่าให้รอประมาณสิบห้า นาที จางซืออี้นั่งเล่นเกมในโทรศัพท์บนม้านั่งรอรถด้วยความเป็นเบื่อหน่าย

ขณะที่กำลังเล่น ๆ อยู่ ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ามีอะไรร้อน ๆ มาแตะบนแก้ม เพราะคิดว่าเป็นตู้เขียวเขาก็เลยเบี่ยงหน้าหลบพร้อมรอยยิ้มแล้วเงยหน้าขึ้นมาเอ็ดเบา ๆ “คุณทำอะไรเนี่ย...”

แต่เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าคือใคร รอยยิ้มบนใบหน้าของจางซืออี้ก็แข็งค้างทันที เพราะตอนนี้คนที่อยู่ตรงหน้าเขาคือเถาเฟย!

เถาเฟยกำลังถือแก้วกาแฟร้อนและเมื่อก็ก็เอาแก้วกาแฟนี้แหละมาแตะลงบนใบหน้าจางซืออี้ อีกฝ่ายเอ่ยหยอกล้อ “นายกำลังนั่งรอใคร” สีหน้าจางซืออี้เปลี่ยนจากสดใสมาเป็นบูดบึ้ง “ไม่ได้รอใครสักหน่อย” เถาเฟย “ถ้าไม่ได้รอใคร แล้วรถที่เพิ่งผ่านไปสองขบวนเมื่อก็ทำไมนายไม่ขึ้น”

ชีวิตในไท่เฉิงเต็มไปด้วยความเร่งรีบ โดยปกติแล้วในช่วงเวลาเร่งด่วนรถไฟใต้ดินจะวิ่งทุก ๆ สามถึงห้า นาที ซึ่งช่วงเช้างานและเลิกงานเหล่าพนักงานออฟฟิศจะรีบเร่งกันสุด ๆ คงไม่มีใครมานั่งรอแล้วไม่ขึ้นรถสักทีแบบนี้แน่ ๆ แต่ที่จางซืออี้สงสัยก็คือ ในเมื่อเถาเฟยพูดแบบนี้แสดงว่าอีกฝ่ายก็เห็นเขาตั้งแต่ก่อนที่รถสองขบวนนั้นจะมาถึงแล้วสิ แต่เถาเฟยกลับไม่ขึ้นรถแถมยังแอบสั่งเกตเขาอีก ไม่อย่างนั้นจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาพลาดรถไปกี่ขบวนแล้ว

จางซืออี้ถามกลับด้วยท่าทางแปลกใจ “แล้วทำไมคุณยังไม่ขึ้นล่ะ”

นี่ก็ไม่ถึงว่าเถาเฟยจะตอบตรง ๆ “ก็ฉันกำลังดูนายอยู่ไง”

จางซืออี้เอ่ยอย่างหวาดระแวง “ดูผมทำไม”

เถาเฟี้ยหัวเราะอารมณ์ดี “ดูว่านายจะไปเมื่อไหร่?”

“...คุณนี่น่าเบื่อชะมัด” จางซืออี้ลุกขึ้นอย่างหมดคำพูดและแอบถอยจากอีกฝ่ายหนึ่งก้าวเพื่อรักษาระยะห่าง

เถาเฟี้ยจิบกาแฟกลางเหล้าตามองเขา “นายย้ายบ้านเรียบร้อยหรือยัง?”

“อืม” จางซืออี้ใกล้ตายแล้ว ทำไมถึงเซียวถึงยังไม่มาอีก! หรือว่าเขาจะไปก่อนดี ไม่งั้นถ้าอีกเตี้ยมาเจอกันคงจะกระอักกระอ่วนมากแน่ๆ

ในขณะที่กำลังจะอำปากเพื่อบอกลาเถาเฟี้ย อีกฝ่ายกลับเลิกคิ้วแล้วถามขึ้นมาก่อน “นายพักอยู่กับศิษย์พี่ของฉันไม่ใช่หรือไง ทำไมไม่รอให้เขาเลิกงานแล้วกลับพร้อมกัน?”

จางซืออี้พูดไม่ออกเมื่อถูกถามแบบนี้ ปกติเขาก็โกหกไม่เก่งอยู่แล้ว แล้วนี่เพิ่งตอบคำถามแรกไปก็ถูกถามต่อด้วยคำถามที่สองทันที จึงทำได้เพียงพยายามคิดหาคำตอบอย่างหนัก “เขายังมีงานอยู่ครับ”

เถาเฟี้ยแปลงเสียงว่า “อ้อ” อย่างมีเลศนัย

จางซืออี้ “...”

เมื่อเห็นเถาเฟี้ยยังคงจ้องมาด้วยรอยยิ้ม จางซืออี้ก็รู้สึกขนลุกไปทั้งร่าง ...F*ck ผู้ชายคนนี้น้ำไปแล้วหรือไง ทำไมเอาแต่จ้องผมอยู่ได้
ทันใดนั้นความคิดแปลกๆ ก็ผุดขึ้นมาในหัวจางซืออี้ - เป็นไปได้ไหมที่...เถาเฟี้ยจะแอบชอบกู่เซียว

แม้ว่าเขาจะคบกับกู่เซียวแล้วแต่เถาเฟี้ยยังไม่รู้สึกหวนย้อน อีกฝ่ายกำลังสงสัยในความสัมพันธ์ของเขากับกู่เซียวอยู่หรือเปล่า และที่ตอนนี้เถาเฟี้ยดูอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเขา จริงๆ แล้วกำลังให้ความสนใจเขาในฐานะ ‘ศัตรูหัวใจ’?

...หะ...ให้ตายเถอะ มีเหตุผล! ต้องเป็นอย่างที่คิดแน่ๆ!!! (๐皿๐)

อีกอย่างเถาเฟี้ยยังสวยขนาดนี้ ไม่เหมือนผู้ชายและก็ไม่เหมือนผู้หญิงดูแล้วเหมือนเกย์มาก แถมยังใกล้ชิดกับกู่เซียวมาก ๆ ถึงขนาดโพสต์รูปที่โชว์ความรักลงในไทม์ไลน์โซเชียลด้วย คงไม่ได้พยายามประกาศอำนาจให้คนอื่นได้รู้หรอกใช่ไหม

ยิ่งจินตนาการจางซืออี้ก็ยิ่งหวาดกลัวมากกว่าเดิม รวมไปถึงความ

รู้สึกเป็นตัตุกับเถาเฟยก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ถึงขั้นที่เขาอยากบอกให้รู้ไปเลยว่าจริง ๆ แล้วเขากับกู่เซียวคบกันอยู่ เพื่อให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาเป็นไปไม่ได้และถอนตัวไปซะ!

แต่เมื่อนึกถึงนิสัยอารมณ์ร้อนอย่างเปิดเผยของเถาเฟยแล้ว คำว่า ‘รู้ว่าเป็นไปไม่ได้จึงถอนตัว’ ก็ดูเหมือนจะไม่เข้ากับอีกฝ่ายแม้แต่น้อย จางซืออี้กลับเชื่อว่าถ้าเถาเฟยรู้ความจริงขึ้นมาคงจะ ‘ยังมีอุปสรรคยิ่งต้องชนะ’ และลงมือเช่นฆ่าเขาซึ่ง ๆ หน้าเลยมากกว่า...ไม่ได้นะ~ อย่าไปทำหยาเถาเฟยเด็ดขาด!

ยิ่งไปกว่านั้นถ้าลองคิดในแง่ดีว่าที่เขาเดาผิดผิดละ อยู่ ๆ ก็โพล่งออกไปแบบไม่มีปี่สซูลู่ย สุดท้ายจะถูกหาว่าเป็นบ้าน่ะสิ!

สมองจางซืออี้เหมือนเครื่องซักผ้าแบบฝาหน้าที่กำลังอยู่ในโหมดปั่นหมาด หลังจากหมุนอย่างบ้าคลั่งหลายรอบ สุดท้ายก็หมดเร็วแรงและหยุดลง

เห็นรถไฟใต้ดินขบวนถัดไปกำลังมาถึงสถานีพอดีเขาก็รีบบอกเถาเฟยว่า “ไปก่อนนะ” แล้วแผ่นแนบกระโดดขึ้นไปบนรถไฟอย่างรวดเร็วเถาเฟย “...”

หลังจากที่ประตูปิด จางซืออี้ถึงได้ถอนหายใจโล่งอกแล้วแสวงหุนตัวออกไปมองด้านนอกด้วยท่าที่สงบเพื่อดูว่าเถาเฟยยังอยู่หรือเปล่า

แต่คิดไม่ถึงว่าตอนนั้นกู่เซียวจะลงมาจากบันไดเลื่อนพอดี สายตาทั้งสองคนประสานกันอย่างใจตรงกัน ต่างฝ่ายต่างตกตะลึง

กู่เซียวดูเหมือนกำลังสงสัย - ไหนบอกว่าจะรอฉัน ทำไมถึงขึ้นรถไฟก่อน

จางซืออี้โอดครวญในใจ - ช่วยด้วย! ปล่อยผมออกไปที!

จากนั้นรถไฟก็ออกตัวทันที ก่อนที่รถจะเคลื่อนเข้าไปในอุโมงค์ จางซืออี้ยังเห็นว่าเถาเฟยหันไปหากู่เซียวเล็กน้อยและแยงสายตาในวินาทีสุดท้ายของกู่เซียวไปด้วย

จางซืออี้แนบใบหน้าลงบนหน้าต่างด้วยสีหน้าเหมือนซอมบี้ โมโหจนอยากจะทำหน้าต่างออกไปแล้วกระโดดเตะเถาเฟยซะ!

“อ่าฮะ คิษย์ที่ คุณเลิกงานแล้ว เมื่อกี้ผมเจอจางซืออี้และคุยกับเขาด้วย” เถาเฟยโอบกมือทักทายกู่เซียวพร้อมกับชี้ไปยังขบวนรถไฟที่เพิ่งเคลื่อนออกไปแล้วเอ๋วยิ้มๆ “แต่เสียดาย เขาเพิ่งขึ้นรถไฟเมื่อกี้นี่เอง”

“นายคุยอะไรกับเขา” กู่เซียวขมวดคิ้ว

“ก็คุยไปเรื่อย ผมถามเขาว่าย้ายบ้านเรียบร้อยแล้วหรือยัง” เถาเฟยเอียงศีรษะนิดๆ พลังถามด้วยความสงสัย “ตอนนี้พวกคุณอยู่ด้วยกันไม่ใช่หรือทำไมไม่กลับพร้อมกัน”

กู่เซียวชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยด้วยท่าที่สงบ “ถึงอยู่ด้วยกัน แต่ก็ไม่ใช่จะเลิกงานพร้อมกันทุกวัน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์”

ที่ปากของเถาเฟยอยู่คนละทางกับสองคนนี้ พอเห็นวารถของตัวเองมาแล้วจึงโอบกมือให้กู่เซียวและไม่ได้ชวนคุยต่อ “งั้นผมไปก่อนนะ เจอกันพรุ่งนี้”

กู่เซียว “...อืม เจอกัน”

เมื่อเห็นเถาเฟยจากไปแล้วกู่เซียวจึงหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋าที่ลั่นติดต่อกันหลายครั้งออกมาดู และก็เป็นข้อความวิเศษที่จางซืออี้ส่งมามากกว่าสิบข้อความจริงๆ

จางซืออี้ [(๘-๘)]

จางซืออี้ [ผมขึ้นรถแล้วครับ!]

จางซืออี้ [เมื่อกี้เห็นคุณเพิ่งลงมาด้วย!]

จางซืออี้ [(>_<)]

จางซืออี้ [ผมจะรอคุณที่สถานีถัดไปนะครับ!]

จางซืออี้ [π_ππ] [π_ππ] [π_ππ]

...

กู่เซียวขบขันกับข้อความมอแงที่ดูออกอ้อนของจางซืออี้จึงส่งสติ๊กเกอร์จิ้งจอกน้อยจิบๆ ไปให้ [ฉันกำลังจะไปแล้ว รอก่อน]

ห้านาทีต่อมารถไฟใต้ดินขบวนที่สองก็ค่อยๆ หยุดลงที่สถานีถัดมาที่นอกประตูรถกู่เซียวมองเห็นจางซืออี้กำลังยืนมองมายังตัวเองอย่างขมขื่นและนำส่งสารผ่านกระจก ทำให้ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้พลาดรถไฟรอบ

เดียวกัน แต่เป็นหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าที่ถูกบังคับให้แยกจากกันไป
คนละฟากฝั่งของทางช้างเผือก

แต่ลองคิดดูแล้วก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ กู้เซียวไปทำงานนอกสถานที่
สามวันครึ่ง ทั้งสองคนจึงไม่ได้เจอหน้ากันเลย และเวลาอยู่ในบริษัทก็ไม่
สามารถแสดงท่าทางสนิทสนมมากเกินไปได้ นี่จึงถือว่าเป็นบททดสอบ
ครั้งใหญ่สำหรับคูรักที่กำลังอยู่ในช่วงลุ่มหลงซึ่งกันและกัน

แม้ว่าตอนนี้จะเลิกงานแล้ว แต่พวกเขาทั้งสองก็ยังไม่สามารถจับมือและกอด
กันเหมือนกับคูรักทั่วไปได้... จางซีอ้ออิ๋มทรามาน กู้เซียวเองก็ทรามานมากเช่นกัน

หลังจากขึ้นมานรถอีกครั้ง จางซีอ้ออิ๋มและกู้เซียวก็ถูกฝูงชนแน่นขนัด
เบียดให้ไปอยู่ใกล้ ๆ กับประตูรถ เป็นครั้งแรกที่กู้เซียวรู้สึกชอบคุณความ
แอดในช่วงเวลาเร่งด่วนที่ช่วยสร้างโอกาสให้พวกเขาได้ใกล้ชิดกันแบบนี้

จางซีอ้ออิ๋มมองกู้เซียวด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความดีใจและเศร้าใจ

กู้เซียวเองก็มองเขาด้วยสายตาที่เปล่งประกายเช่นกัน และยัง
ถือโอกาสที่มีคนเบียดใช้ร่างกายตัวเองบดบังสายตาของคนอื่น ๆ แล้วขยับ
เข้าไปเกี่ยวนิ้วกับจางซีอ้ออิ๋มเบา ๆ

การกระทำเพียงแค่นี้ก็สามารถทำให้ดวงตาของจางซีอ้ออิ๋มวับวับด้วย
ความตื่นเต้นได้ เขาบีบนิ้วกู้เซียวราวกับคนจมน้ำที่คว้าก้อนไม้เอาไว้ได้
ความหงุดหงิดและกลัวใจเมื่อกี้เหมือนจะหายวับไปในพริบตา!

กู้เซียวถอนหายใจด้วยความปວใจและโล่งใจ... คบกับเขาคงจะทำให้
จางซีอ้ออิ๋มรู้สึกน้อยใจบ่อย ๆ เลยสินะ

จางซีอ้ออิ๋มกระซิบ “เมื่อกี้เถาเฟย...”

กู้เซียวแยกซัดด้วยเสียงทุ้มต่ำ “ออกจากสถานีค่อยพูด”

จางซีอ้ออิ๋มพยักหน้าหงิก ๆ พลางปิดปากลงอย่างเชื่อฟัง

โชคดีที่หยวนชานฮวาหยวนอยู่ห่างจากบริษัทแค่เพียงสี่สถานีเท่านั้น
ทันทีที่ออกมาจากสถานีจางซีอ้ออิ๋มก็บ่นอย่างทนไม่ไหวอีกต่อไป “เมื่อกี้
ผมเจอเถาเฟยที่สถานีรถไฟใต้ดิน! เขาเดาว่าผมกำลังรอใครอยู่ ผมกลัว
เขาจะรู้ว่ากำลังรอคุณก็เลยขึ้นรถมาก่อน! บ้าชะมัด!”

กู้เซียวเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ถ้าครั้งหน้าเขาถามอีกนายก็ยอมรับไปเลย

ว่ากำลังรอฉัน ไม่เป็นไรหรอก”

จางซืออี้เอ่ยอย่างร้อนใจ “แล้วถ้าเขาเดาว่าพวกเราเป็นแบบนี้ล่ะครับ”

กู่เซียวคลี่ยิ้ม “ช่างเขา ปล่อยให้เขาเดาไป ถึงจะเป็นคนซี้คู้ยแต่เขาก็รู้จักขอบเขตดี ต่อให้เดาถูกก็คงไม่ไปป่าวประกาศให้คนอื่นรู้อยู่แล้ว”

จางซืออี้ “อ้อ...”

ท่าทีของกู่เซียวทำให้จางซืออี้รู้สึกโล่งใจมากขึ้น เขาถามอีก “พวกคุณไปนำเสนอครั้งนี้เป็นยังไงบ้างครับ”

กู่เซียว “ถือว่าราบรื่นดี แบบร่างที่เถาเฟยทำตอนแรกถูกยกเลิกตามที่คาดไว้จริงๆ โชคดีที่ฉันให้เขาแก้แผนได้ทัน แต่ผลลัพธ์ก็ยังไม่แน่นอน การตัดสินใจหลังจากนี้ยังต้องขึ้นอยู่กับเบื้องหลัง ผู้สนับสนุน แล้วก็โชคด้วย”

จางซืออี้ “พวกเรามีเบื้องหลังด้วยเหรอครับ”

กู่เซียวมองเขายิ้มๆ “ผู้ว่าจ้างฝ่ายนั้นคือคนที่จู่ๆ ก็โทรเรียกฉันออกไปหลังจากที่กินข้าวที่บ้านนายเสริ่งเมื่อเดือนที่แล้ว”

“เพื่อนคุณเหรอครับ” เมื่อเห็นกู่เซียวพยักหน้าจางซืออี้จึงถามอย่างแปลกใจ “ในเมื่อเป็นเพื่อนของคุณแล้วทำไมถึงยังไม่แน่ใจล่ะครับ”

กู่เซียว “ผู้ว่าจ้างไม่ได้มีแค่คนเดียว ยังมีผู้ถือหุ้น ผู้ลงทุน รัฐบาล...ทุกคนต่างก็มีจุดยืนและวิสัยทัศน์ของตัวเอง และเพื่อนฉันก็เป็นแค่หนึ่งเสียงในนั้น”

จางซืออี้รู้สึกมินไปหมด “ซั๊บซ้อ่นชะมัด!”

กู่เซียวยิ้มพลาตบเอาด้านหลังของเขาเบาๆ “ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป นายทำผลงานการออกแบบของตัวเองให้ดีก่อนแล้วค่อยว่ากัน ต้องมีศักยภาพก่อนถึงจะมีโอกาสต่อสู้กับโชคชะตาและผู้สนับสนุนเหล่านั้น”

ในที่สุดก็ถึงบ้าน เพิ่งเดินเข้าประตูและยังไม่ทันได้ถอดแม็กกระบังหน้าจางซืออี้ก็รู้สึกที่ตัวเองถูกผลักจนแผ่นหลังแนบติดกับบานประตู มือข้างหนึ่งของกู่เซียวจับข้อมือจางซืออี้เอาไว้ในขณะที่อีกข้างลูบไล้บนแก้มใส

จางซืออี้มีเวลาสุดท้ายใจได้แค่เอือกเดียวเท่านั้นก็ถูกกู่เซียวพรากลมหายใจไปทันที

ฝ่ามือของกู่เซียววางไว้บนใบหูของเขา หัวแม่มือลูบไล้บนแก้มและขมับของเขาเบาบ้างแรงบ้างตามจังหวะการจูบ รวากับต้องการชดเชยให้เพียงพอกับช่วงที่ไม่ได้จูบไม่ได้สัมผัสตลอดสามวันที่ไปทำงานนอกสถานที่

จางซืออี้มีนงงแค่แป๊บเดียวเท่านั้นก่อนจะได้สติในเวลารวดเร็วแล้วเริ่มจูบตอบอย่างเร่าร้อน ซ้อมือที่ถูกยึดไว้ตอนแรกดิ้นจนหลุดแล้วเปลี่ยนมาสอดประสานแนบแน่นกับฝ่ามือกู่เซียวแทน ส่วนอีกข้างส่งไปโอบกอดอีกฝ่ายเอาไว้อย่างกล้าหาญ

หลังจากจูบครั้งแรกจบลงทั้งสองคนก็ผละออกจากกัน แต่เมื่อสบตากันเพียงสองวินาที ริมฝีปากก็ประกบเข้าหากันแนบสนิทอีกครั้ง

จางซืออี้รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกรอบงำโดยกู่เซียว ทั้งริมฝีปากของกู่เซียว ลิ้นของกู่เซียว ล้วนเป็นเหมือนแรงดึงดูดที่ร้ายแรงถึงชีวิตสำหรับเขา ไม่ว่าจะจูบเท่าไรก็รู้สึกไม่พอ

จนกระทั่งมีเสียง “อู่ว” ดังขึ้นมา ทั้งสองคนจึงรู้สึกตัวแล้วมองไปยังเงินใจที่นั่งอยู่ข้างๆ และอดไม่ได้ที่จะแสดงให้เห็นว่ามันก็อยู่ตรงนี้ด้วยเหมือนกัน

“พรี๊ดดด” จางซืออี้หลุดหัวเราะออกมาก่อน รู้สึกว่าเขากับกู่เซียวโง่งมัต!

กู่เซียวเองก็หัวเราะเช่นกัน มองดวงตาที่ฉ่ำไปด้วยหยาดน้ำของจางซืออี้เพราะเพิ่งผ่านการจูบพลางกระซิบเบาๆ “คิดถึงนาย...”

หัวใจของจางซืออี้เต้นรุนแรง เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าประโยคบอกกร่าง่ายๆ แบบนี้จะมีพลังทำลายล้างสูงขนาดนี้ เพียงสองคำก็ทำให้หัวใจของเขาทำงานหนักจนอยากประท้วง!

“ผมก็คิดถึงคุณ...” ‘คิดถึง’ ที่ออกมาจากกันบึ้งของหัวใจ ‘คิดถึง’ ทั้งวันทั้งคืน

จางซืออี้ต้องการสารภาพบาป เขาอยากขอโทษแฟนเก่าของตัวเอง เพราะเขาไม่เคย ‘คิดถึง’ เธอจริงๆ เลยสักครั้ง

ไว้แล้ว เมื่อก่อนเขาเป็นผู้ชายที่แหม่มากๆ ในตอนนั้นเขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับเธอเลย

กู่เซียวกดจูบลงบนหน้าผากเขาก่อนจะปล่อยตัวและเอ่ยเสียงอ่อนโยน “กินข้าวกันก่อน”

จางซืออี้เดินตามกู่เซียวเข้าไปในห้องครัวเหมือนทางเล็ก ๆ

กู่เซียวเปิดตู้เย็นและมอง ‘ของกักตุน’ ที่อยู่ในนั้น หลังจากผ่านไปหนึ่งสัปดาห์อาหารที่ซื้อเก็บไว้ครั้งที่แล้วก็พร่องลงไปมากทีเดียว เขาเลือกๆ ดูก่อนจะเจอห่อเกี๊ยวที่อยู่ในช่องแช่แข็งจึงถามจางซืออี้ “กินเกี๊ยวดีไหม”

“ครับ ได้หมดเลย” เพราะตอนนี้ความสนใจของจางซืออี้ไม่ได้อยู่ที่ของกินแล้ว

กู่เซียวหยิบไข่ออกมาสองฟองพร้อมกับกึ่งฝอยตากแห้งและสาหร่าย เพื่อจะทำซूपที่กินคู่กับเกี๊ยว

เขาต้มน้ำและถามไปด้วยว่าสองวันก่อนจางซืออี้กินอะไร อีกฝ่ายก็บอกด้วยเสียงเจ็ดยแจ้ว ทั้งสองคนเหมือนคู่สามีภรรยาทั่วไปที่เริ่มต้นคำคืนด้วยหัวข้อสนทนาเกี่ยวกับ ‘เรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน’

หลังเกี๊ยวร้อน ๆ ยกลงจากเตา กู่เซียวยังปรุงน้ำจิ้มน้ำส้มสายชูเพื่อกินกับเกี๊ยวด้วย

พอได้กลิ่นน้ำส้มสายชู หันใดนั้นจางซืออี้ก็นึกถึงรูปถ่ายที่เห็นในไทม์ไลน์วีแชทของเถาเฟยเมื่อตอนกลางวันขึ้นมาและอดถามไม่ได้ “ตอนไปนำเสนอคุณกับเถาเฟยต้องสวมสูทด้วยหรือครับ”

กู่เซียวยื่นซามเกี๊ยวให้เขาพลางเอ่ยไปด้วย “อืม ถ้าเป็นงานที่เป็นทางการจำเป็นต้องใส่”

จางซืออี้หยิบตะเกียบสองคู่แล้วยกซามออกไป “ทำไมไม่เห็นคุณเอาสูทกลับมาด้วยล่ะครับ”

“ถือไปถือมามันยุ่งยากก็เลยให้บริษัทขนส่งส่งมาให้แล้ว” หลังจากนั่งลงกู่เซียวก็เงยหน้าขึ้นมาถาม “ทำไมนายรู้ว่าฉันใส่สูท”

“วันนี้ผมเพิ่มเถาเฟยเป็นเพื่อนในวีแชทเลยเห็นรูปที่เขาโพสต์ลงในไทม์ไลน์ครับ” ประโยคนี้แสดงความหึงหวงของจางซืออี้ได้ชัดเจน เขาก็

ไม่ได้อยากขึ้นน้อยใจแบบนี้สักหน่อย รู้สึกเหมือนกำลังฟุ้งงู๋เซียวอยู่เลย แต่มันทนไม่ไหวจริงๆ นี่นา!

แต่ที่ว่าหลังจากที่ได้ยินเขาพูด กู๋เซียวกลับหิบบิโตร์คัพท์ออกมาดู เหมือนไม่รู้เรื่องแถมยังขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วย

จางซืออี้ถาม “คุณยังไม่เห็นหรือครับ”

กู๋เซียววางบิโตร์คัพท์ลงบนโต๊ะแล้วเอ่ยเสียงเรียบ “ฉันซ่อนโพสต์เขาไว้”

“พุดดด!” จากตอนแรกที่ยังคงรู้สึกไม่สบายใจมาก ๆ พอได้ยิน กู๋เซียวพูดแบบนี้ จางซืออี้ก็หลุดขำทันทีพร้อมถามด้วยรอยยิ้ม “ทำไมต้องซ่อนด้วยล่ะครับ”

“เขาโพสต์แต่อะไรไร้สาระทั้งวัน น่ารำคาญ” กู๋เซียวพูดถ้อยคำร้ายกาจพวกนี้โดยไม่แะแสบแสบแต่เนี่ย

“...” ที่เห็นรูปเซลฟี่พวกนั้นของเถาเฟยก็ถูกกู๋เซียวมองว่าเป็น ‘อะไรไร้สาระ’ เหรอเนี่ย ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ! ใบหน้าของจางซืออี้เต็มไปด้วยความลำพองใจ รู้สึกพอใจลึก ๆ จนสุดจะบรรยาย ตอนนี้อย่างไรจะเป็นลูกท้อเฟยหรือแอบเปิ้ลเฟยก็ถูกเขาโยนออกไปนอกโลกหมดแล้ว!

กินข้าวเสร็จจางซืออี้ก็เอาถ้วยไปล้าง ส่วนกู๋เซียวหิบบิโตร์คัพท์ขึ้นมาอีกครั้งและขยับนิ้วโป้งไปมาบนหน้าจอ ไม่รู้กำลังคุยกับใครอยู่ พอจางซืออี้ล้างถ้วยเสร็จแล้วเดินออกมา กู๋เซียวก็เอาสายจูงคล้องคอเงินใจเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างพาหมาออกมาเดินเล่น ทั้งสองคนก็คุยเรื่องงานไปเรื่อยเรื่อย ช่วงที่เงินใจกำลังยืนฉี่อยู่ข้างต้นไม้ จู่ ๆ กู๋เซียวก็หยุดเดินแล้วจับจางซืออี้ให้หันหน้ามาทางตัวเองพร้อมกับจัดท่ายืนให้เขา

ในขณะที่จางซืออี้กำลังงุนงงก็เห็นกู๋เซียวก้าวเท้าไปทางซ้ายของเขาเล็กน้อยเพื่อให้ร่างกายครึ่งหนึ่งซ้อนทับกัน จากนั้นก็หิบบิโตร์คัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วถ่ายไปที่เงาบนพื้น

จางซืออี้เอียงศีรษะเพื่อมองตาม แล้วจึงพบว่าตอนนี้เงาของพวกเขาทั้งสองคนที่อยู่ภายใต้ไฟถนนเหมือนกำลังจูบกันอยู่เลย!

ใบหน้าของเขาร้อนผ่าวด้วยคิดไม่ถึงว่ากู่เซียวจะทำเรื่องโรแมนติกแบบนั้น

พอเห็นกู่เซียวก้มหน้ากดโทรศัพท์ จางซืออี้ก็ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังโพสต์ลงใหม่ไลน์วีแชท แต่เมื่อนึกถึงนิสัยรักสงบของกู่เซียวก็คิดว่าน่าจะโพสต์ให้เขาเห็นคนเดียวเช่นเคย จางซืออี้จึงไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรมากมาย แถมยังกระเซ้าด้วยว่า “คุณเป็นอะไรหรือเปล่าเนี่ย ผมเห็นรูปที่คุณถ่ายแล้วแต่ยังจะโพสต์ให้ผมดูอีก” ว่ากันว่าความรักทำให้คนโง่เขลา หรือว่ากู่เซียวก็จะกลายเป็นคนโง่แล้วเหมือนกันหรือ

กู่เซียวมองเขาด้วยรอยยิ้ม “โพสต์นี้ฉันเปิดสาธารณะ”

“ว่าไงนะ!?” จางซืออี้อ้าปากค้างแล้วรีบหยิบโทรศัพท์ของตัวเองออกมาเปิดวีแชทและเห็นโพสต์ของกู่เซียวอยู่ด้านบนสุดของใหม่ไลน์จริงๆ ด้วย

นอกจากรูปภาพแล้วกู่เซียวยังเขียนข้อความด้วยว่า *[ใจมีเจ้าของ]*

แปลง่าย ๆ ความหมายของประโยคนี้ก็คือ - ฉันมีเจ้าของแล้ว

จางซืออี้ไม่อยากจะเชื่อ แต่ถ้าไม่ดูจากโทรศัพท์เขาก็ไม่มีทางรู้แน่ ๆ ว่าจริงๆ แล้วกู่เซียวเปิดโพสต์ให้ใครเห็นบ้าง เพื่อเป็นการยืนยันเขาจึงแย้งโทรศัพท์กู่เซียวมาดูทันที - จริงด้วย! เป็นโพสต์สาธารณะจริงๆ!

ในเวลาไม่กี่วินาทีด้านล่างของรูปก็เต็มไปด้วยการกด ‘ถูกใจ’ จากคนที่จางซืออี้ไม่รู้จักทั้งนั้น เขาเห็นข้อความแจ้งเตือนที่อยู่ข้างบนยังคงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จินตนาการได้เลยว่าโพสต์นี้จะป็นข่าวที่สร้างความตกใจให้กับทุกคนที่รู้จักกู่เซียวแค่ไหน!

“คุณเข้าไปแล้ว!” แก้มของจางซืออี้เปลี่ยนจากร้อนผ่าวเป็นร้อนแทบไหม้ รวมถึงหัวใจก็เต้นแรงแทบคลั่งไม่ต่างกัน “คุณบอกว่าจะไม่เปิดเผยเรื่องนี้ไม่ใช่หรือครับ”

กู่เซียวดึงโทรศัพท์คืนมา “แค่เงา ไม่มีใครเดาออกหรอก”

จางซืออี้ดูรูปถ่ายในโทรศัพท์ตัวเองอีกครั้ง จริงด้วย เพราะไฟถนนอยู่ค่อนข้างไกล เงาของทั้งสองคนจึงถูกดึงให้ยาวมาก แถมส่วนศีรษะยังดูค่อนข้างเลือนราง นอกจากจะดูออกว่าทั้งสองคนมีส่วนสูงใกล้เคียงกัน ก็ยากที่จะแยกแยะว่าใครเป็นใคร

สิ่งเดียวที่สามารถยืนยันได้ก็คือในรูปนี้ไม่มีเงาเผยแผ่แน่นอน เพราะในเงาที่สลัว ๆ ยังสามารถบอกได้ว่าทั้งสองคนมีผมสั้น

กู่เซียวลูบหัวเขาพลาถถามด้วยรอยยิ้ม “ยังหิ้งอยู่หรือเปล่า”

“...” จางซืออี้หน้าบึ้งแล้วโกหกคำโต “ใครหิ้งกัน”

กู่เซียวยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไรแล้วพาเงินใจและจางซืออี้เดินกลับบ้าน

หลังจากเหตุการณ์ชวนตื่นตระหนกกระคนดีใจผ่านไป จางซืออี้ก็ค่อย ๆ สงบลงก่อนจะเอ่ยด้วยความกังวล “พอกับแม่คุณจะเห็นไหมครับ”

กู่เซียวสูดอากาศเย็น ๆ ของช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ เเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อมองท้องฟ้า ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นคง “เห็นก็เห็นเลย ซ้ำหรือเรื่อก็ต้องเผชิญหน้าอยู่ดี ตอนแรกพวกเขาอาจจะเดาไม่ออกว่านายเป็นผู้ชาย ก็ปิดไปก่อน พ่อฉันเป็นคนฉลาด ถึงฉันไม่บอก แต่ไม่ซ้ำเขาก็จะเดาออกเอง...นี่เป็นการต่อสู้ที่ใช้เวลานาน เวลาและความเป็นครอบครัวจะเอาชนะทุกอย่างได้ ไม่ต้องกลัว ค่อย ๆ เดินไปด้วยกันที่ละก้าว”

“ครับ” จางซืออี้เอ่ยเบา ๆ ก่อนจะก้มหน้ามองพื้น “จริง ๆ น้องสาวคุณเดาได้ตั้งนานแล้วว่าคุณอาจจะเป็นเกย์”

กู่เซียวชะงัก “หืม?”

จางซืออี้ถ่ายทอดสิ่งที่กู่เซียวเล่าให้เขาฟังในวันนั้นให้กู่เซียวฟัง หลังจากเล่าจบแล้วยังเอ่ยต่ออย่างอาย ๆ “พูดขึ้นมาแล้ว จริง ๆ ผมก็รู้จากเธอนี่แหละครับว่า เอ่อ คุณอาจจะชอบผม...”

หลังจากได้ฟังกู่เซียวก็เข้าใจแล้วว่าทำไมวันนั้นจางซืออี้ถึงเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

จางซืออี้เงียบไปเล็กน้อยแล้วเอ่ยขึ้นอีก “เธอยังบอกอีกว่า ไม่ว่าคุณจะเลือกอะไร เธอก็จะสนับสนุนและอวยพรให้คุณมีความสุข”

กู่เซียวไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก หลังจากผ่านไปนานถึงถอนหายใจพลาถเอ่ยอย่างมีความสุข “ยัยเด็กโง่...”

จางซืออี้กำมือแน่นและเสนอขึ้นมา “ดังนั้น ต่อไปเราสามารถตั้งน้องสาวคุณมาเป็นพรรคพวกได้ครับ!”

กู่เซียวมองเขาแวบหนึ่งแล้วยกยิ้ม “เด็กโง่ เธอน่าจะรู้ตั้งนานแล้ว”

จางซืออี้ “...หา?” Σ(° △ ° |||)

เป็นไปตามที่กู่เซียวคาดไว้ พอกลับมาถึงบ้านจางซืออี้ก็เปิดโทรศัพท์ขึ้นมาดูรูปที่กู่เซียวโพสต์อีกครั้ง ก่อนจะเห็นว่ากู่เหยาได้ส่งข้อความมาในกลุ่มแชทสามคนที่พี่ชายของเธอเคยสร้างไว้ก่อนหน้านี้

กู่เหยา [ยินดีด้วย! (*^_^*)]

จางซืออี้ [...] ให้ตายเถอะ ที่แท้ก็เป็นเขาเองเธอที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย!? (=皿=)

จางซืออี้ [เธอรู้มาตลอดเลยเธอ]

กู่เหยา [หือๆ ไม่เชิงหรอก เพิ่งจะมามั่นใจเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง]

กู่เหยาสารภาพความจริงเรื่องที่เธอแอบดูโทรศัพท์ของจางซืออี้

จางซืออี้เอ่ยอย่างโมโห [วันนั้นฉันถามเธอแต่เธอกลับยังแกล้งทำเป็นไม่รู้]

กู่เหยา [ใครให้คุณหลอกง่ายเองล่ะ ~ (_) ~]

จางซืออี้ [...]

ทันใดนั้นกู่เซียวก็ส่งอั่งเปาหนึ่งซองเข้ามาในกลุ่ม ทั้งสองคนลืมเรื่องทะเลาะกันที่แล้วรีบแย่งกันอย่างรวดเร็ว

ทั้งหมด 100 หยวน จางซืออี้ได้ไป 92.8 หยวน ส่วนกู่เหยาได้ไปเพียง 7.2 หยวน

จางซืออี้ [ฮ่าๆๆๆๆ!]

กู่เหยา [ฮือๆๆ! ขนาดระบบยังรั้งแกนโสดแบบฉันเลย!]

จางซืออี้เอ่ยออกมาอย่างภูมิใจ “ประสบการณ์ที่สั่งสมมากปติจะถูกใช้ในตอนแย่งอั่งเปานี้แหละ!”

กู่เซียวยิ้มพลางสายศิระะเอือมระอาเมื่อเห็นทั้งสองคนทะเลาะกันในกลุ่ม ก่อนจะส่งอั่งเปา 100 หยวนไปให้กู่เหยาในแชทส่วนตัวเพื่อเป็นการชดเชย ขณะที่กู่เหยากำลังจะแคปหน้าจอเพื่อส่งไปเยาะเย้ยจางซืออี้ในกลุ่ม ก็เห็นพี่ชายเธอส่งข้อความมาซะก่อน [พี่สะใภ้ของเธอไม่ค่อยฉลาด ต่อไปอย่ารังแกเธออีก]

กู่เหยา [...]

ตั้งนั้น 100 หยวนนี่เป็นค่าติดสินบนนั่นแหละ
อ้าก! ความรู้สึกเปรี้ยวอมหวานพวกนี้มันคืออะไรกันเนี่ย!
เจ็บปวดชะมัด! ต่อไปเหล่าเกอไม่ใช่เหล่าเกอของเธอแค่คนเดียว
อีกแล้ว!

กู่เหยียบ่น [แต่ว่าเหล่าเกอ พี่ใจกล้าชะมัด ถึงขนาดกล้าโพสต์ลงใน
ในไทม์ไลน์วีแชท เมื่อกี้ฉันถึงกับเหงื่อตกแทนพี่เลยนะ!]

กู่เซียวส่งอั่งเปาให้เธออีกครั้ง [ต่อไปคงต้องให้น้องสาวช่วยคุ้มกัน
อีกแรงด้วย]

กู่เหยียบ่น [กู่เซียวส่งอั่งเปาให้เธออีกครั้ง และการยอมขอความช่วยเหลือที่ร้อยวันพันปี
ไม่เคยได้เห็นของพี่ชายเข้าสู่ใจจนเบลออกไปหมด ก่อนจะรีบรับปากด้วย
ความตื่นเต้นจากใจจริง [ไม่ต้องห่วง! เกอ! น้องสาวคนนี้จะทุ่มเทสุด
ความสามารถเพื่อปูทางในอนาคตให้พี่กับพี่ชื่ออั้งเอง!]

